EDEBİYAT

HİTLERİ ÖLDÜREN ADAM

4.95 YTL

phoenix

Hitler'i Öldüren Adam

Anonim

phœnix

Phoenix Edebiyat Dizisi:

Ernest Hemingway, Henry James, Scott Fitzgerald...
Amerikan Kısa Öyküleri

Zora Neale Hurston
Bir Rahip, Bir Erkek

Denise Mina
Garnethill

Sevin Okyay
İlk Romanım

John Sedgwick
Karanlık Ev

Greg Bottoms
Meleklerin Düşleri

Carlo Gébler
Nasıl Adam Öldürülür

FerhatUludere
Sayıklamalar

Zora Neale Hurston
Tanrıya Bakıyorlardı

Bruce Robinson
Thomas Penman'ın Tuhaf Hatıraları

Kaynakça Notu

Anonim, *Hitler'i Öldüren Adam*, Çev.: S. Erdem Türközü, Ankara, Phoenix Yayınevi, 2006, vi+80s.

Hitler'i Öldüren Adam

Anonim

phoenix

Hitler'i Öldüren Adam
© Phoenix Yayınevi, Mart, 2006
Tüm Hakları Saklıdır.
ISBN: 9944-931-03-9
I. Baskı: Mart 2006

Orjinal Adı
The Man Who Killed Hitler

Son Okuma
Tamer Koparan – Sadullah Hatam

Kapak Tasarım
Sadullah Hatam

Mizanpaj-Ofset Hazırlık
Asuman Köse

Kapak ve İç Baskı
Cem Web Ofset
(0312) 385 37 27

Phoenix Yayınevi
İrtibat Bürosu: Dirim Sok. 23/2 Cebeci-ANKARA
Tel: (312) 320 44 57-58 pbx Faks: (312) 362 53 93
Merkez: Yeniacun Sok. 3/D Cebeci-ANKARA
Tel: (312) 319 59 61
Şube: Karanfil Sok. 5/11 Kızılay-ANKARA
Tel: (312) 418 35 93
e-posta: info@phoenixkitap.com
http://www.phoenixkitap.com

Dağıtım
Siyasal Basın Yayın Dağıtım
Meşrutiyet Cad. Konur Sok. 30/9 Kızılay ANKARA
Tel: (312) 424 03 08 (pbx) Faks: (312) 424 01 08

Çevirenin Önsözü

İtiraf etmeliyim ki Ankara'nın efsanevî sahafı Turgut Baba*, çevirisini okumakta olduğunuz kitabı uzattığında, beni ilk cezbeden kitabın dış görünüşüydü. Kitap 128 sayfa olmasına rağmen oldukça kalındı. Siyah sert kapağını kaldırdığınızda ise neden bu kadar kalın olduğunu görüyordunuz. Her bir sayfa bugün kitap kapaklarının ciltlenmesinde kullanılan kartondandı. Kitabın İngiltere'de, 1939 yılında basılmış olması, kitabın iç baskısının neden kağıt yerine kartona yapılmış olduğunu açıklıyordu. Savaşın, diğer her şeyin yanı sıra kâğıdı da az bulunur bir metaya dönüştürdüğünü tahmin edebiliriz. Kitabın kapağında siyah zemin üzerine sarı harflerle "THE MAN WHO KILLED HITLER" yazılıydı. Harfler enli bir boya fırçasının darbelerine benziyordu. Kurmaca bir metinde bile olsa "Hitler'i Öldüren Adam"ın kim olduğunu ve bu işi nasıl yaptığını hâliyle merak ettim. Kitabın yazarı hakkında elimizde bilgi yok. Yazar adının yer alması gereken yerde "anonymous" ibaresi yer alıyor.

---

* Turgut Koraltan, nam-ı diğer "Külüstür Turgut". Kendisiyle yapılmış bir söyleşi için bkz. Ahmet Yüksel-Kudret Emiroğlu, "Cumhuriyet Döneminde Ankara'da Sahaflar: 'Külüstür Turgut' ile Yaptığımız Söyleşi/Ankara Kitapçılık Tarihi Üzerine Notlar", *Kebikeç İnsan Bilimleri için Kaynak Araştırmaları Dergisi*, No:9/2000, s. 223-236.

1939 yılı İkinci Dünya Savaşı'nın resmî başlangıç tarihi. Oysa savaş, İspanyollar, Avusturyalılar, Çekoslovakyalılar, Polonyalılar ve Faşistlerin işgal ettiği diğer birçok ülkenin halkı için çok daha önce başlamıştı ya da kendisinden ders alma mutluluğuna eriştiğim Oral Sander'in de dediği gibi savaş hiç bitmemişti; 1914'ten beri sürüp gidiyordu.

Hitler 1933 yılında iktidara geldi. 12 Mart 1938'deki, *Anschluss* olarak anılan Avusturya'nın ilhakı, Hitler'in Almanya'yı genişletme çabalarının ilk adımıydı. Romanda da yer aldığı gibi, Avusturya halkı korkunç acılarla yüz yüze geldi. Avusturya'nın ilhakını 21 Ekim 1938'de Çekoslovakya'nın işgali izledi.

Romanı okuduğumda ise, romanın, çok sayıda ayrıntıyla bezeli, oldukça sürükleyici bir siyasal gerilim olduğunu fark ettim. "Roman" demek yanıltıcı olabilir; metnin uzunluğu ve karakterlerinin işleniş biçimi daha çok bir "novella"yı akla getiriyor. Romanın edebî değerinin olup olmadığına edebiyat eleştirmenlerinin karar vermesi doğru olur. Ama yazıldığı tarihsel dönem ve konusu göz önünde bulundurulduğunda kitabın baştan çıkarıcı olduğu su götürmez. Romanın, Nietzsche'nin sözleriyle ifade edecek olursak, "canavarla dövüşürken canavara dönüşen" yine de canavarla mücadelesini kararlılıkla sürdüren bir adamın yaşadığı dönüşüm süreci üzerine olduğu söyleyebiliriz. Roman okunduğunda, yazarın birçok Almanca sözcüğe yer verdiği görülecektir. Anlamayı kolaylaştırmak amacıyla, metnin sonuna kısa bir sözlük eklemeye gerek gördüm.

Ve son bir şey daha var: Faşizmin insanlığa karşı işlediği suçlar unutulmasın diye bu romanı çevirdim. Tehlike sürüyor...

S. Erdem Türközü
Şubat 2006/Ankara

THE MAN WHO KILLED HITLER

II

*R*eich'ın bir yerlerinde Hitler'i öldürebilecek bir adam vardı.

Dr. Karl Moeller, Ringstrasse'deki drenaj kanalında cilalanmış Nazi botlarının karısını ölünceye dek tekmelediğinde zihnine ekilen vahşi tohum sayesinde bunu biliyordu.

Reich, acı bir düşünce; Reich'ın bir parçası olan Avusturya, Berlin'den gelen kara veba tarafından yutulmuştu.

Anschluss, yedi gün önce Viyana'nın dost canlısı yüzünü yutmuş, onu gamalı haç işaretleriyle damgalamış, kaz adımlarıyla yürüyen ayaklarıyla çiğnemişti. Kentin ölmekte olan sesi gürleyen "Heil" korosu içinde yitmişti. Yaşlı gururlu bir halkın fethedilişinde ölüm vardı; Hitler'in yaşam verdiği tüketici çocuğun çığlığında ise yaşam...

Dr. Moeller, yöneticisi olduğu Steinhof Akıl Hastanesi'ndeki bürosunun yüksek pencerelerinden, Viyana'nın eskil banliyösü, Hietzing'i görebiliyordu.

Bürosunun çevresinde hasta çocukların beyaz kulübeleri, korudaki mantarlar gibi serpilmişti; tereddüt eden zihinleri kendi ellerinde olan küçük ve büyük çocuklar. Burası, kentin çalkalanan sokaklarının aksine huzurluydu; hastaları, ülkedeki diğer delilikten bihaber, hastaneyi dolaşıyordu.

"Delilik bu" diye düşündü Dr. Moeller, "ve kısa bir süre sonra buradaki diğer kuruntulara katılıp yeteneklerimize gülüp geçecek. Belki şimdi benden şüpheleniyorlar..."

Dr. Moeller'in derin düşünceleri bürosunun ses geçirmez kapısının çalınmasıyla bölündü. Gafil avlanan bir düşçü gibi

sıçradı ve kendi etrafında döndü. Beyaz ceketli bir hademe başını kapının ağzından içeriye uzattı.

Özür dilerim Herr Doktor fakat hasta Henrath..."

"Ne olmuş ona?"

"Gene kaçmış Herr Doktor..." dedi duraklayarak. "Onu yakaladığımızda kilisemizin iki penceresini kırmıştı."

Dr. Moeller başını salladı ve uzun zarif parmaklarıyla çenesindeki koyu gölgeyi kaşıdı.

"Evet, evet, elbette" dedi. "Henrath yapmıştır... Korktuğu şeylerden nefret ediyor."

"Ona morfin verelim mi?"

"Hayır." Dr. Moeller uzun resmî ceketinin cebinden pamuklu, beyaz bir mendil çıkardı ve gözlüklerinin ince camlarını yavaş yavaş sildi. Elleri titriyordu. "Şimdilik yatıştırıcı vermeye gerek yok," dedi. "O olmadan da onu sakinleştirebiliriz."

"Dediğiniz gibi olsun Herr Doktor. Koğuş için başka emirleriniz var mı?"

"Başka emir yok, teşekkür ederim. Bekle..." diye seslendi Dr. Moeller. "Çalışanlar bugün nasıl? Huzursuzlar mı...?"

Dr. Moeller sormamış olmayı diledi. Hademe gerildi ve gülümsemesi tombul yanaklarında silik virgüller oluşturdu. "Özgür insanlar arasında," dedi "huzursuzluk yok. Führer halkına geri döndü ve bize yolu gösterdi."

Ah... vardı demek, ne kadar çabuk.

"Evet," dedi. "Özgür insanlar arasında..."

"Hepsi bu kadar mı Herr Doktor?"

"Evet."

Kapı sessizce kapandı ve psikiyatrist her zamanki "Heil Hitler"i duymadığını fark etti. Steinhof'un huzurlu koridorları belki onunla bir başka gün ... iki gün sonra çınlayacaktı.

Ve sadece deli hastalar onun ne anlama geldiğini bilmeyecekti.

Dr. Moeller pencereye geri gitti. Pencereler sadece onun işkence edilmiş zihninin duyabileceği çağrıyla onu çekti. Uzun bir süre önce, hayal kırıklığına uğramış bir onbaşının onun savunma mekanizmalarından ortaya çıkıp Hitler, diktatör, haline gelmesinden önce, Dr. Moeller penceresinden bakıp yeni hastaların kapıdan içeriye girişlerini seyrederdi. Hastalar bazen yalnız bazen de yanlarında nezaretçileri olurdu -ama o bu sahne arkası değerlendirmelerinden daima bir şeyler öğrendi. Onların yürüyüş, kollarını sallayış, çenelerini ileri itiş, dudaklarını büküş biçimlerinde bir dil vardı. Doktor, hastalar ilk ve önemli konuşma için bürosuna gelmeden önce onların psikozlarını takriben belirleyebiliyordu.

Fakat şimdi bu kurgu resimler gitmişti -geriye sadece iki tane keskin ve açık seçik olan kalmıştı.

Birincisi uzun uzun zaman önce ağaçlıklı Steinhofstrasse boyunca hastaneye doğru ayaklarını sürüklerken görülen bir adama aitti. Dr. Moeller onu seyretmişti. Uzun bıyıklarının ince uçlarını çekiştiriyordu ve ağzının çevresinde üzerinde onun teşhisinin yazılı olduğu bir çarpıklık vardı: işkence karmaşası. Ama adam Steinhof'a dönüp girmedi. Bir kilometre ötedeki, Schoenbrunn Parkı'ndaki sarmaşıkla kaplı kaleye doğru ilerledi ve omuzlarının cılız eğrisi hışırdayan ıhlamur ağaçlarının arasında kayboldu. "Burada olması gereken bir adam gidiyor," dedi Dr. Moeller kendi kendine. "Akıl sağlığı yerinde değil".

Yıllar geçti ve Dr. Moeller, onun yüzünü hiç unutmadığından, onu yine görecekti. Bu sefer bıyık, kısa ve siyah bir leke olacaktı. Omuzları kahverengi bir gömleğinin altında daha yüksekte ve saçının perçemi bir gözünün üzerinden sarkıyor olacaktı...

Pencere karısı Greta'yı da fısıldadı.

Doktor, son kez karısını uzun yaya kaldırımı boyunca sessizce ilerlerken gördü, kadının küçük topukları taşın üs-

tünde bir kastanyet gibi tıkırdıyordu. Karısı el sallamak için geri döndü ve gururlu küçük yüzünde bir gülümseme vardı.

"Nereye gidiyorsun, *liebling*?" dedi Dr. Moeller, karısı bürosundan çıkarken.

"Pazara, şişman bir domuz almak için..."

"Saçma," dedi doktor ve güldü. "Hiçbir ev kadını pazara gülerek gitmez."

"Ah Karl" dedi Greta gülerek, "kocalar kadınların zihniyeti hakkında bu kadar çok şey bilmemeli. Tabiî ki alışverişe gidiyorum. Bir şapka almak için Ringstrasse'ye..."

"İlkbahar için bir şapka mı?"

"Evet *liebling*."

"Sarılarından al" dedi, karısının elini tutarken. "Sarıyı seviyorum ... bahçede açan *osterglocken*'ler gibi temiz ve ferah."

"Senin mavi gözlerine uysun diye mavi alacaktım," dedi kışkırtıcı bir biçimde, "ama sarılarından alırım". Kadın küçük kahverengi bir kuş gibi uzanıp adamın kulağının altından öptü ve gitti.

Kocası bir daha Greta'yı görmedi.

Greta Ringstrasse boyunca ilerledi ve bir hengameyle karşılaştı; bir şelaleye doğru hızla hareket eden bir akıntıya kapılmış kadınlar ve erkeklerle karşılaştı. Akıntı, sokaklar boyunca hızını kesecek hiçbir engelle karşılaşmaksızın kükreyip durdu. Dalgalanan yüzey siyah ve kahverengi gömlekler ve siperlikli şapkalarla beneklenmişti. Greta, kendi Yahudi ırkından, bazıları korkmuş, bazıları küstah yüzler gördü ve binalar ürkütücü çığlıkları yankılıyordu: "*Tod den Juden* ... Yahudilere ölüm."

Greta Moeller'in sesi gürültü çağlayanının üzerine yükseldi. "Hitler Avusturya'dan ayrıldığında halkına söz verdiği adalet bu mu? Biz hiçbir şey yapmadık! Biz barış istiyoruz!" Onun meydan okuyuşu, kollarında gamalı haçlar

olan erkeklerin duyduğu, zayıf bir cesaret trompetinin sesiydi.

"Sessiz ol Yahudi!" dedi, onlardan biri. "Buraya geldiğine göre aptal olmalısın. Evinde kalmalıydın."

"Ev?" diye yanıtladı Greta ve aniden sustu. "Burası evim..."

"Defol" bir Kahverengigömlekli söylemişti bunu. Kadınlarla başa çıkmaya alışkın değildi ve görev duygusunun yarattığı karışıklık genç, pembe yüzüne yansımıştı.

"Konuşmaya hakkım var," dedi nazikçe Greta. "Senden çok daha fazla şey gördüm! Halk, askerlerinden daha uzun yaşar. Hitler'in Avusturya'ya ait değil. Hitler'in yapamaz..."

"Heil Hitler," diye bağırdı genç adam. Ve karışıklık yaratan sözlerle başka türlü başa çıkmayı ona öğretmedikleri için kadım yere yıktı.

Kan daha fazla kanı cesaretlendirir. Bir kibritin alevi, bir fünyenin ateşlenmesi ... ve yüzünde bir gülümsemeyle Greta Moeller, küçük bedenine erkek botları vururken, drenaj kanalında yatıyordu. Dişlerinin arasından kan fışkırıncaya dek gülümsedi ve son tekme onun sesini kesti.

O gece, Karl Moeller Ringstrasse boyunca dükkândan dükkâna "sarı bir şapka satın alan kahverengi gözlü bir kızı" sorarak korkunç saatler geçirdikten sonra, olanları ona anlattılar. Ama Greta, bedeni gibi yok olmuştu. Naziler izleyen gözlerden uzakta bir çukura bedenini yuvarlamış olmalıydı. Kederli insanların bu tür şeyleri görmesi iyi değildir ve sönmemiş kireç eriştiği yüzü yakar ve eritir.

Greta'nın Aryan kocası damgalanmış bir adam haline geldi.

O ilk birkaç dehşet verici gün Dr. Moeller'in elinden doğru düzgün düşünme yollarını aldı.

Kedere bürünmedi. Onun başına gelen bu şey görünür matemin önemsiz ulviliğinin ötesindeydi. Ama diğer duy-

guları bağrına basıp çözümledi ve daha önce birçok kez olduğu gibi, aklı selimin ipinin ne kadar ince olduğunu fark etti. Karısını öldürmüşler ve bir Yahudi'yi sevmiş olma suçuyla onu damgalamışlardı. Onu izleyecekler ve bekleyeceklerdi.

Dr. Moeller, ilk kez birinin Hitler'i öldürmesi gerektiğini düşündüğünde yalnızdı. O sırada Schoenbrunn'da yürüyordu.

Oraya, kayınların ve çınarların dostça hışırdayan kollarının altına gitmek zorundaydı. Orada, gökyüzüyle, sessiz, yeşil patikalarla ve Greta'yla konuşabilirdi.

Avusturya'nın ölü kralları da, belki ruhlarında isyanı taşıyarak, aynı dar yürüyüş yollarının çakıllarını aşındırmıştı. Bir başka yerde oradakiler gibi aşikâr ve cana yakın patikalar yoktu. Steinhof'un ötesinde sadece iki tane vardı -Hitler'in arşınladığı delilik patikası ile Hitler'e uzanan gaddarlık patikası. İki patika kesişmek zorundaydı.

Kederli doktor araştıran bakışlarını arada bir Wiener Wald Dağlarının kadife çiçeklerine çevirdi. Sorunlarla Schoenbrunn'a geldiği her seferinde, dağların sessiz yamaçları, düşüncelerini sakinleştirmişti. Her seferinde parkı terk edip ayaklarını sürüyerek Steinhof Kilisesi'ne gitmiş ve güneşin batışı yukarıdaki pencereleri mora boyayıncaya dek onun altın kubbesinin altında diz çökmüştü.

İnziva oradaydı, "bizim bakıp iyileştirdiklerimiz gibi işkence görmüş zihinler tinsel yardıma gereksinim duyar," derdi. Şimdi buna, hastalarının herhangi birinden daha çok ihtiyacı vardı.

Ve böylece bürosuna geri dönmek zorundaydı ve kendi kendine, "düşünmeyi bırak ... düşünmeyi bırak. Hitler yok... Hitler yok. Sadece sen varsın. Zaman senin terapindir," dedidurdu.

Dr. Moeller kendini masasının önündeki döner koltuğuna bıraktı ve üzerinde "Dr. Franzel" yazılı olan düğmeye bastı.

Kapısı hemen açıldı ve Dr. Moeller, saçları buruşuk keten gömleği gibi hafif olan uzun boylu genç bir adama baktı.

"Günaydın Erich," dedi.

"Günaydın Herr Doktor. Dün gece iyi dinlenebildiniz mi?"

"Dinlenmek?" Özlem dolu bir gülümseme Dr. Moeller'in dudaklarından akıp geçti. "Güzel bir sözcük..."

Daha genç olan adamın yüzü ilgisini yansıttı. "Belki bir yolculuğa çıkmalısınız ... bir süre için yeni çevrelere..."

"Tanıdık bir reçete, oğlum" dedi Dr. Moeller. "Berlin'e gidebilirsem, kötü bir plan da sayılmaz."

"Berlin? Ama neden orası Herr Doktor?"

Dr. Moeller omuz silkti ve yeniden pencereden dışarıya baktı. "Geçici bir heves," dedi. "Hiçbir yere gidemem; Onlar bunun icabına bakar. Fakat sen -sen Berlin'e gitmelisin."

Franzel'in gözleri gölgelendi ve kaşları çatıldı. "Bugün bilmece gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"Berlin'de senin gibi Kuzey Avrupalıları istiyorlar," dedi Dr. Moeller bildiğinden şaşmaz bir biçimde. "Onlar senin Aryan alnını, limon rengi saçlarını, mavi gözlerini istiyor. Evet, Naziler seni isteyecektir."

"Özür dilerim, Herr Doktor..." Franzel huzursuzdu ve şüphe zihninde biçimleniyordu. Dr. Moeller son birkaç günde garip bir biçimde durgundu ve Franzel dostluğu ile profesyonel yargısını ayrı tutmak için mücadele etti. Ani keder ve şok, bazen...

"Özür dilerim, Erich," dedi Dr. Moeller. "Sayıklamalarımı mazur görmelisin. Şimdi programımız nedir?"

Franzel rahatsızca kımıldandı. "Linz Kenti'nden gelen yeni bir vaka var. Adam gizli Kahverengigömleklilerden."

"Bir Nazi? Burada?" Kan Dr. Moeller yüzünden çekildi.

"Bu bir hasta," diyerek hızla hatırlattı Dr. Franzel. "Paranoyak. Zararsız. İşte kâğıtları."

Dr. Moeller sandalyesinde geriye yaslandı.

"Tamam Erich. Onu içeri al."

Franzel başıyla selam verdi ve dışarı çıktı.

Steinhof'taki ilk Kahverengigömlekli... Anschluss'ta daha önce de gizli Naziler olmalıydı. Orada suçlu düşüncelerini gizleyerek ya da cesurca sahte beyaz çoraplarını giyerek bulunuyorlardı. Ama Hitler saldırdığında, Jason'ın kana susamış dişleri gibi, birdenbire ortaya çıktılar. Sefil, tehlikeli bir hasat. Şimdi herkes Nazi'ydi.

Dr. Moeller, kapı ardına dek açıldığında ve Franzel'in ihtiyatlı öksürüğünü duyduğunda, yeni hastanın hastaneye kabul kâğıtlarını inceliyordu. Dr. Moeller'in bıkkınlığı aniden akıp gitti. Nazi ya da değil, hayatının işi karşısında duruyordu. Gülümsedi ve görevin tanıdık örüntüsü eski bir palto gibi dostça ve rahatlatarak onu sarıp sarmaladı.

"Günaydın, arkadaşım."

Hasta dikildi, kolu sertleşti. "Heil Hitler!"

"Oturun," dedi Dr. Moeller hızla. Top harbisi gibi duran hasta kımıldamadı. Sadece tren geçtikten sonra inen bir geçiş işareti gibi, kolu aşağı düştü. "Çok iyi," dedi psikiyatrist yumuşakça. "Ayakta durabilirsiniz. Burada mutlu olduğunuzu umalım ... Herr," kağıtlara bakarak, "Herr Severin Braun. Adınız bu ... değil mi?"

"Hayır!" Ses kısıktı.

"Kimsiniz o zaman?"

Yine meydan okuma. "Daha sonra bileceksiniz. Ve bundan hoşlanmayacaksınız!"

Dr. Moeller'in gözleri adamın vurdumduymaz yüzünü taradı. Paranoya? Öyleyse bile, hastalık uğursuz, kafa karıştırıcı bir kabuğa bürünmüştü. Yeni gelenler çoğu zaman bu kadar kaba ve serkeş olmazdı. Hasta, maskeli balo için kılık değiştirmiş ve kendisine inanılmasını isteyen bir çocuk gibiydi. Ama bu adam bir çocuk değildi. Elektrikli bir teli tu-

tan ve bırakamayan bir adam izlenimi veriyordu -organlar katı, ağız kilitlenmiş, gözler mavi bilyeler gibi sabitlenmiş.

Adamın gümüş düğmeli *Salzkammergut* ceketinin kesimi onun, Dr. Moeller'in Salzburg yakınlarındaki kendi ilçesi olan, Mondsee kökenli bir köylü olduğunu ifşa ediyordu. Hasta kendi adını duyunca duraksıyorsa diğer başka tanıdık düşüncelere de yanıt verebilirdi belki.

"Eviniz nerede, arkadaşım?" dedi Dr. Moeller.

"Büyük Almanya!"

"Sadece gölden ya da dağlardan gelip gelmediğinizi" dedi doktor kaygıyla "bilmek istiyorum."

"Kurtarıcı ovada yaşamaz. Hitler, Obersaltzburg'un tepesinde kulübesini inşa etti."

"Kulübe?" diyerek ilk kez konuşan Franzel homurdandı, "O bir saray!" Dr. Moeller'in gözleri uyarıyla kısıldı ve gururu incinen asistanı sessizliğine sürünerek geri döndü.

Baş psikiyatrist devam etti ve sesi, uzun süredir çalınan bir plak gibi biraz gıcırdamaya başladı.

"Evli misiniz? Çocuklarınız?"

"Hitler'in karısı yoktur!"

Hitler -Hitler. Dr. Moeller anlamaya başlıyordu.

Doktor kasten durdu ve gözlerini, Linz'deki hastaneden gelen daktilo edilmiş rapora indirdi. Daha önce farkına varmadığı satırları gördü... "Braun gizli Nazi birliğini bir üyesidir ... Braun tutuklanmıştır ... Braun'un kuruntuları vardır ..."

"Siyasetle ... ilgileniyor musunuz?" Dr. Moeller itinayla yokladı.

"Özgürlükle -siyasetle değil!" adamın sesi suçlayıcı bir tonda yükseldi. "Sen! Neden parti üyesi değilsin?"

Dr. Moeller ürperdi ama pencere kapalıydı. O an korktuğunu anladı. Adam onun parti üyesi olmadığını biliyor muydu? Onu dürtüklemek için bir casus mu gönderilmişti?

Her şeye kadir Nazi kulakları onun parktaki yakınmalarını da dinlemiş olabilirdi ... ya da mektuplarını okumuşlardı - ya da yüzündeki elemi... Bunları yapabilirlerdi. Belki -ama kesinlikle değil! Bunun şimdi farkına varıyordu -"Heil"lara yanıt vermiyordu. Hasta buradan anlamış olmalıydı. Damarlarındaki kan yavaşladı ve yeniden konuştu.

"Burada olmayı hak ettiğine inanıyor musun? Burada olmamayı ister miydin?"

"Evet! Evet!" diye hırladı Braun, masaya yaklaşarak. "Düşmanlar beni kovdu! Sokaklarda kan vardı ve senin gibi adamlar yerle bir etti."

"Ama ben senin düşmanın değilim. Arkadaşınım."

"Sen benim deli olduğumu düşünüyorsun!"

"Kesinlikle hayır." Dr. Moeller'in yüzü ifadesizdi. Ama maskesinin arkasında rahatlamıştı. Karşısındaki hasta paranoyanın sayısız formülünü döküp saçmaya başlamıştı. Ve daima olduğu gibi, doktorun yanıtı etkisini gösterdi. Braun uzun adımlarla yürüdü, yalpaladı, ağzı açıldı ve uzun süredir bekleyen sandalyesine çöktü.

"Deli olmadığımı kabul ediyor musun?"

"O hoş olmayan bir sözcük," dedi Dr. Moeller. "Ve tabiî ki mutsuzsan burada daha fazla durmamalısın."

"Gidebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Evet."

Hastanın karanlık yüzü, balonun elinden kurtulup yitip gittiğini gören bir çocuğunki gibi, aniden donakaldı. Tuhaf gözleri bir doktordan diğerine yöneldi. Bakışlarından güvensizlik, ileri doğru fırlamış çenesinden hırçınlık okunuyordu.

Adam, evcilleştirilmekten korkan ama kendisine hükmedilmesini de isteyen bir hayvan gibi, kötü muamele görmeyi, zorla zincire vurulmayı bekliyordu.

"Belki de," dedi Dr. Moeller, "gitmene izin vermemi istiyorsun?"

"Hayır," dedi hızla Braun. Ama yüzünü aniden Franzel'e çevirmişti. "Git," dedi kapıyı işaret ederek. "Sen git!"

Hasta yanıt veriyordu ve genç asistan amirine belirgin bir biçimde gülümsedi. Ardından da Franzel bir şey söylemeksizin ayağa kalktı, her zaman yaptığı gibi yavaşça kapıya yürüdü ve dışarı çıktı. Dr. Moeller, işte o an saatlerin ağır baskısını sırtında hissetti. Yorgundu. Ringstrasse'deki kâbustan sonra eski bir dost gibi hoşça karşılanan, rutin, en derin düşüncelerini çalarak samimiyetin tadını kaçırıyordu. Karşısında oturan Braun'a baktı. Adam kendine geliyordu. Balmumu, adamın yüzündeki biçimlendirilmiş kalıptan, altındaki kurnaz ifadeyi açığa çıkararak, eriyip gidiyordu. Şimdi büroda sadece iki adam vardı.

Hasta dirseklerini masanın parlayan yüzeyine dayadı.

"Kim olduğumu sordun," dedi aniden. "Kim olduğumu biliyorsun! Almanya uyanıyor! Yolumuzu kapatanları alaşağı ettik. Tek ulus, tek Führer!"

"Evet, evet," diyerek katıldı Dr. Moeller, hastanın duygularının yoğunluğundan afallayarak.

"Efendini tanıyorsun." Braun şimdi gülüyordu. Dudakları dişlerinin üzerinde gerildi. Gülüyordu ama Dr. Moeller bu tür sesleri daha önce de duymuştu. Üzerinde Franzel'in adının olduğu düğme olduğundan daha büyük ve yakın görünüyordu. Doktor düğmeye basabilirdi. Ama göze alabildiği kadar ... bekleyebilirdi de. Braun yine bağırmaya başlamıştı.

"Sizler korkaksınız! Hepiniz! Aptal entelektüeller defolmalı! Kitaplarınızı yaktık. Kiliselerinizi. Dükkânlarınızı. Onu vurup yere serinceye dek koşan Dollfuss'unuz gibi korkuyorsun. Schuschnigg'in gibi titriyorsun. Kadınının dizlerinin dibinde, ağlayıp bana yalvarıyordu..."

Dr. Moeller rolünü unutup sandalyesinden fırlamıştı.

"Sana mı?"

"Evet bana! Führer'e!"

Psikiyatrist ürperdi. Daha önce İsa'yla karşılaşmıştı. Napolyon'u, Büyük Frederick'i kabul etmişti. Bu ise yeni bir şeydi! Adamın sözlerinin girdabınca yutulmamak için sükunetini korumaya çabaladı. Kuruntunun kendisiyle yüz yüze gelmişti. Odayı doldurmuştu, deli bir adamın zihninin işkencesinden daha fazlasıydı. Sesi olan canavarca bir şey cisimleşiyordu. Ses! Haykıran, mızırdanan, histerik bir dil tüm Avrupa'yı delip geçiyordu. Basını zehirlemişti. "Heil Hitler!" Sokaklarda dolanıp duruyordu. "HEİL HİTLER!" Radyolarda gümbürdüyordu. "HEİL HİTLER!" Dr. Moeller parmaklarını alnına bastırdı.

Braun zırvalamaya devam etti -Ses: "Bayrağımızı izliyoruz. Gençliğimize yol gösteriyoruz. Tanrı'ya ihtiyacımız yok. İsa yok! Papa yok! Hançerlerimiz keskin. Kanımız bileklerimizin üzerinden akıyor. Kadınlarınız..."

"Yeter! Yeter!"

Dr. Moeller çatlayacak noktaya gelmişti ... ama Ses devam etti. Gırtlaktan saçılan sözcükler karanlık ve çürümüştü.

"Kadınlarınız. Onların konuşmalarını sevmiyoruz. Onları dövüyoruz. Onlar..." Ses tizleşip takırdadı. "Onlar bebekler gibi ağlıyor. Onlar..."

"Kes sesini, deli!" Dr. Moeller masasının üzerindeki düğmeyi unutmuştu. Adını, kederini unutmuştu, çılgınlık kavrayışının ötesine geçmişti. Ses susturulmalıydı. Dr. Moeller'in parmakları, örümceğin bacakları gibi kıvrıldı. Aniden fırladı...

Dr. Moeller'in kendisini cesetten uzaklaştıracak kadar doğrulabilmesi için birkaç dakika gerekti. Bir dizinin üzerine kalktı ve berelenmiş yüzünü sildi ve yaptığı dehşet verici şeyi kavramaya çalıştı. Aşağıya, Braun'un boynunda

kendi parmaklarının bıraktığa ize baktı. Yeminine ihanet ettiği duygusuyla battı. Duvarda asılı olan çerçevenmiş mottoya doğru baktı. Sarhoş gibiydi, satırlar dans edip bulanıklaştı. Hipokrates'in yeminini tüm kalbiyle biliyordu: "Hastaların yararına evlere gireceğime ... sanatımı saflık ve kutsallıkla icra edeceğime ... yemin ederim".

Ama Braun'un bu yeminde bir yeri yoktu. O sadece bir simgeydi. O karanlık bir inancın zürriyeti ve sesiydi. Ölü adam için merhamet ve vicdan azabı var olmamıştı. Gerçekte Braun yoktu. Belki Dr. Moeller de yoktu. Doktor çıkmaz sokağın sonuna ulaşmıştı.

Braun ikisi arasında şanslı olanıydı çünkü ölümü ani olmuştu.

Nazilerin ölüme gönderdikleri için mükemmel işkence araçları vardı. Bırak, Hitler'in otomobili kapıya kadar çıkagelsin ... Parlak ve siyah, büyük hamamböcekleri gibi caddeden caddeye kaynaşıp duran o ürkünç Mercedesler, şimdiden Viyana'yı kaplamıştı. Onlar tarafından kaçırılanlar, hızla götürülür ve bir daha geri dönmezdi. Onlar doktor için de gelecekti.

Dr. Moeller, Franzel geldiğinde, yerde emeklemiş ve ağrıyan organlarını bir sandalyeye kaldırmıştı. Genç doktor odanın mezbeleliği karşısında ağzını açamadan dikilip kaldı.

"*Heiliger Vater*! Her Doktor!" soluklandı. "Ne yaptınız?"

Dr. Moeller kaçınılmaz olanı ertelemek için, "Kapıyı kitle, Erich!" diye bağırdı elemle.

Franzel düşünmeden itaat etti ve amirinin karşısına geçti. Yakışıklı genç yüzü dehşet ve korkuyla solmuştu. Ölümün dehşeti değil. Daha kötülerini de görmüştü. Kendisi için değil, öğretmeni ve dostu olan adam için korkuyordu.

"Erich ... Yapmalıydım ... Bunu yapmalıydım! Bir şeyler söylüyordu. Erich ... !"

Franzel başıyla onayladı. "Anlıyorum, Herr Doktor." Büronun içinde sessizce gezindi, mücadele sırasında odanın bir köşesine fırlamış bir sandalyeyi mekanik bir biçimde kaldırdı, temiz, beyaz duvardaki mottoyu düzeltti. "Sanırın polisi çağırmalıyım," dedi.

"Evet ..." dedi, Dr. Moeller hissizce.

"Bir şeyler yapmalıyız."

"Evet ... elbette."

"Herr Doktor, yaralanmışsınız. Yüzünüz ..."

"Önemli değil ... önemli değil."

İki adam birbirine baktı, gözleri dile getirilmeyen düşüncelerin akıntısıyla dalgalanmış ve derindi. İki adam, dost ve meslektaş, her biri diğerinin zaman kazanmaya çabaladığını biliyordu. Yaşama -bir Nazi'nin yaşamına- karşı işlenmiş bir suçu izleyen olaylar, her gece Weiner Wald'ın kayalık tepelerinin üzerinde güneşin batışı kadar kaçınılmazdı.

Bir süre sonra, şefinin dudaklarından bir ses çıkmadığı için, Franzel'in parmakları masanın üzerindeki telefonun ahizesini sardı ve onu kaldırdı. Hiçbir mezar taşı, diye düşündü, bundan daha ağır değildir...

"Bekle," diye masadan uzaklaşarak aniden bağırdı Dr. Moeller.

"Evet, Herr Doktor ..." Franzel ahizeyi bıraktı.

İkisi de polisi aramak için çok istekliydi. Dr. Moeller'in zihni açılıyordu. Bir başka fırsat daha yoktu...

"Erich..." Dr. Moeller odayı adımlıyordu. "Erich, Braun'un bilgilendirilmesi gereken akrabası yok!"

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bu, kayıtlarda yazılı."

"Öyle ise?" Franzel zihinlerinde biçimlenen düşünceye inanmayı göze alamadı. Sadece bekledi ve dinledi.

"Erich..." Dr. Moeller kısa kesti. "Benim de artık akrabam yok."

"Evet, evet ... devam et."

"Braun buraya yalnız mı geldi?"

"Bir koruması vardı. Ama o Linz'e geri döndü."

Dr. Moeller üçüncü sigarasını yaktı, kasten derin bir nefes çekti.

"Beni anlıyor musun, Erich?"

"Evet ..." Fikir karşı konulmazdı. "Ama Herr Doktor, bu ... bu delice."

"Yaşamın kendisi de öyle," diye çınladı Dr. Moeller'in sesi. "Hepimiz öyleyiz. Yaptığım bu şey ... Yerdeki bu adam ..."

Franzel başıyla onayladı, bakışları Braun'a yöneldi. "Braun gözlük takmıyor," dedi ciddileşerek. "Senin -senin gözünün üzerinde bir yara var. Onlar bu tür şeyleri hatırlayacaktır."

Dr. Moeller ürkütücü bir biçimde gülümsedi. "Bunlar halledilebilir."

Uzun adımlarla yürüyüp, okuma gözlüğünü düştüğü yerden kaldırdı ve saplarını ölü adamın kulaklarına hızla geçirdi. Ardından, hızını yitirmeksizin kapının arkasındaki yerinde duran dağcı bastonunu aldı. Baston doktorun başının üzerinde geniş bir açı çizerek savruldu. Islık çalarak indi. Franzel sırtını döndü ama sesi susturamadı. Ölü adamın yüzünden küçük bir pat sesi çıktı ve ufalanan cam parçaları yere saçıldı.

"Şimdi ..." dedi, Dr. Moeller nefes nefese. "Giysiler için bana yardım et."

Dr. Moeller, Braun'un el örgüsü yün çoraplarını giyip, sert deriden sırımları kabaralı ayakkabılara bağlayarak işini bitirdiğinde güneş yükselmişti. Parmakları şimdi titremeyi kesti ve yeşil şeritli pantolonun ve tuhaf Tyrolean ceketin ceplerini yokladı. Bir paket sigara, paltonun klapasındakine benzer, küçük bir metal gamalı haç, marklara çevrilmemiş

birkaç şilin, Tuna Nehri üzerinde, Linz ve Viyana arasında sefer yapan gemi için buruşturulmuş bir bilet koçanı buldu.

"Erich, sence durumu fark edecekler mi?"

"Çok konuşmadığın sürece hayır."

"Mondsee aksanını biliyorum. Ama hatırlamam için pratik yapmalıyım. Ama şimdi geriye bir tek şey kaldı."

Masasına dönüp oturdu; Braun'un tedavi kayıtlarından, Steinhof antetli bir kâğıt çıkardı ve bir dolmakalem aldı. "Bu hasta," yazdı, siyah renkli, büyük kargacık burgacık bir yazıyla, "Nazizm'e dayanan siyasal kuruntulara sahip olması gerçeği hariç, taburcu olmaya hazırdır".

Dr. Moeller duraksadı ve boğazında bir şeyler düğümlendi. Yazmak zorunda olduğu tek bir kısa satır daha vardı - bir daha asla yazmayacağı sözcükler. Dolmakalem imzayı çiziktirdi -"Dr. Karl Moeller".

Mürekkebi kuruttu, doğruldu ve pencereden son bir kez dışarıya baktı. Hasta zihinlerin yalnız olduğu bembeyaz bungalovlara, on yıl önce Greta ile birlikte diktikleri gümüş çamlarına, kiliseye ve onun vitraylı pencerelerine, havalandırma avlusuna ve Steinhof'u Steinhof yapan her şeye baktı.

Kuru gözlerle, eski ve cana yakın yıllara, ürkütücü yenisiyle yüzleşmek için sırtını döndü. Doktor, donuk gözleri tozlu üzümler gibi açılmış, şimdi Dr. Moeller haline gelmiş olan ölü adama, grotesk şeye baktı.

"Şu Moeller yaşlı bir budalaydı," dedi arzuyla.

"Lütfen ... Herr Doktor ..." dedi Franzel gözlerinde duygudaşlıkla.

"O değil, Erich" diye azarladı yaşlı adam. "Ben Herr *Braun*'um. Yaşamım iki dudağının arasında. Herr Braun ... söyle."

"Braun ... Severin Braun..."

"Teşekkürler, Erich. Ve şimdi -şimdi telefon edebilirsin."

THE MAN WHO

KILLED HITLER

II

Geceleri Viyana dehşet ve fetihle aniden yaşlanmış güzel bir kadındı.

Bir zamanların parlak sokakları şimdi kaz adımlarıyla yürüyen ayaklar için ritim kanallarıydı; neşeli ve canlı kahvehaneler şehvetli, sarhoş ayaktakımıyla dolup taşıyordu.

Naziler nereye giderse gitsin yanlarında ölümü de götürüyordu. Yazar Friedel kendini vurmuştu; Şansölye Schuschnigg evinde susturulmuştu; Nazi suikastçıları belediye başkanı Fey ve ailesini Reisnerstrasse'de öldürmüştü; Büyük tıpçı Dr. Nobel eşiyle birlikte intihar etmeye zorlanmıştı; Başkan Miklas uzun zamandır ortadan kaybolmuştu ve onun yüzlerce yurttaşı katledilmişti.

Severin Braun adında bir adam, hücum kıtalarının bir zamanların gizli şimdi ise resmî karargâhı olan, Teinfaltstrasse'de göze çarpmayan bir evin arka odasındaydı.

Adam şafaktan epey önce onu Steinhof'dan alıp getirdiklerinden beri oturup bekliyordu. Beklerken ölmüş olması gereken yaşayan adamın ikilemi üzerine derin düşüncelere dalmıştı. Sert darbeler almış olan kurbanın bedeni çoktan beridir bir çöp kamyonundaydı ve Hietzing'in hemen dışında yer alan bir çam koruluğundaki çukura doğru sarsıla sarsıla ilerliyordu. Fener ışığında cesedi gömeceklerdi ve Dr. Karl Moeller adı unutulacaktı.

Dr. Moeller'in kıvrak beyni -şimdi Severin Braun olarak bilinen adamın bedeninde- hayatta kalacaktı. Ve bu yeni isimle birlikte yaşam kaçınılmaz bir kader haline geldi.

Adam görevini -Hitler'i öldürme görevini- yerine getirme şansının olduğunu gördü.

Değişim hızlı ve kusursuz olmuştu.

O, yavaş geriyesarımdaki bir filmde olduğu gibi, değişimin farklı karelerine bakabiliyor ve yaşamını ondan alan ve ona tekrar geri veren nefis ironi üzerine kafa yorabiliyordu. Franzel yerdeki bedeni işaret ettiğinde, Sturmführer, "demek bu sizin Dr. Moeller ha? Eninde sonunda onun için gelmeyi umuyordum," demişti.

Cesur ve sadık Franzel, rolünü oynamıştı. Sturmführer, "burada ne oldu?" diye sormuştu.

"Ah..." dedi Franzel, muhteşem bir omuz silkişle, "bu zavallı *Volksgenosse* ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu ve Dr. Moeller, Führer hakkında akılsızca şeyler söyleyince ..."

"Elbette," Sturmführer güldü ve onun yanındaki iki koruması da onun neşesini paylaştı. "Elbette Herr Braun ihaneti duymak istemiyordu ve dizginleri eline aldı. Öyle değil mi?"

"Evet, elbette," diyerek nazikçe onayladı Franzel. "Polis çağırmanın zeki olmayacağını düşündüm."

"Kesinlikle doğru, Herr Doktor."

"Herr Braun'un zarar vermek istemediğine eminim. Aslında, Dr. Moeller rahatsız edici şeyler yazmamış olsaydı kendini denetleyebilirdi."

"Yazdı mı? Nereye?"

Dr. Franzel, Dr. Moeller'in Braun'un raporuna eklediği notu alıp uzattı. "Bu."

"*Donnerwetter*!" diye hiddetle söylendi Sturmführer. "Kan çıkmasına şaşırmadım. Bir Aryan hakkında... Sizin Dr. Moeller," dedi cesede küçümseyerek bakarak, "fazlasıyla aptal bir adammış. Hatta Yahudi karısından bile daha aptalmış."

Braun hevesle kafasını salladı. *Jesus Maria*! Karısının sözleri onların kalbindeki acılığı nasıl da kabartmıştı.

"Size bir rapor vermeli miyim?" diye sordu Franzel.

"Rapor?" Sturmführer kurnazca göz kırptı.

"Diyelim ki ... küçük şeyler hakkında ... rapor tutmuyoruz."

"Peki ya ceset...?"

"Domuzu ortadan kaldıracağız. Sorun olmayacak."

"Ya hastane personeli?"

Sturmführer, Severin Braun'u gülümseyerek kapıya doğru sürükledi.

"Onun da çaresine bakacağız. Heil Hitler!"

"Heil Hitler!" dedi Franzel.

Böylece, basit Nazi tarzıyla cinayeti çözdüler...

O gece ev arı kovanı gibi kaynıyordu.

Tıka basa yemiş ve sarhoş olmuş Kahverengigömlekliler, talan ettikleri ev ve dükkânlardan çaldıkları altın ve gümüşleri taşıyarak, eve girip çıkıyorlardı. Vızıltıları Horst Wessel'in şarkısında doruğa çıkıyordu; şarkıyı, güç ve nefret marşıymış gibi gırtlaklarından fırlatıyorlardı:

"*İleri S.A.*
Bayrağı yüksekte dalgalandır!
Kararlı, azimli adımlarla
Saflar sıklaştı..."

"Kararlı, azimli adımlar..." Ne maskaralık, diye düşündü Severin Braun, bu adamlar, hiçbir zaman yürümez ama koşardı ve geride daima topuklarının izini bırakırdı. *Sturm Abteilung* hakkında çok şey duymuştu; Hitler'in iktidara

gelmesi için Yüzbaşı Ernst Roehm'in yarattığı sahte ordu. Roehm aşırı hırslıydı ve Hitler onu ezdi. Ama parti onun döküntülerinden beslendi ve Roehm'in adamları pogrom ve temizlik sanatında vazgeçilmez olan canavarlar haline geldi. Severin Braun onları oldukları gibi görüyordu.

Braun, tükenmek bilmez bekleyişi sırasında, bir ara evin parmaklıklı arka penceresinden bahçeye baktı. Çırılçıplak soyulmuş ve yarım düzine elin çimenlere bastırdığı iki kızı gördü.

Ay kızların çırpman, beyaz bedenlerini aydınlatıyordu. Islak zemin onların küçük iniltilerini bastırıyordu. Kısa bir süre sonra da kıpırdamaz oldular. Servin Braun çelik, *dolch* bıçakların parladığını ve kızları yere sabitlediğini görünceye dek sırtını dönmedi. Kızlar, toplu iğneye oturtulan kelebekler gibi, hafif kanatlarını çırpıyordu. Titrediler, ağızları havayı emdi ve geriye sadece gece rüzgârının hışırtısı kaldı. Ardından askerler içeri girdi ve aralarından biri, "tombul Viyanalı bebekler Alman aşkı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor..." dedi.

Braun, dedikodu yapan askerlere kulak kabarttı, çünkü öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Askerler tecavüzden, soygundan ve birçoklarını nasıl "intihar" etmeye ikna ettiklerinden söz etti. Askerlerin Baron Louis Rothschild'ın malikanesine nasıl hücum ettiğini ve Reich'ın kamyonlarını paha biçilmez sanat hazineleriyle nasıl doldurduğunu anlattılar. İki yüz bombardıman uçağı, Viyana göklerini çekirgeler gibi karartan ve her biri on iki silahlı askeri gövdesinden kusan, General Göring'in hava filosunu övdüler.

"Söylesene Helmut," dedi Kahverengigömleklilerden biri sırıtarak, "Göring aslanını Imperial Otel'e getirdi mi?"

"*Aber nein*," Helmut güldü. "Yenisi için Leipzig Hayvanat Bahçesi'ne gitmek zorunda."

"Ne? Yeniden mi?"

"*Ja* -bir tane daha öldürmek zorunda kaldı. Aslan fazlasıyla oyunbazmış ve Frau Göring'in pembe yanağından bir parça kopardı."

Barakalar kahkahalarla sarsıldı ve Braun buna nasıl cesaret ettiklerini merak etti. Göring ve Goebbels'in aksine, kendisiyle ilgili şakalar yapıldığında hiddetlenip ortalığı velveleye verenin sadece nevrotik, kara kara düşünen Hitler olduğunu daha sonra öğrenecekti. Kanı ve beyni çürüten ... işkence karmaşası. Braun bunu iyi biliyordu, karmaşanın kasvetli aşamasını en az yüz hastanın tarihçesine yazmıştı.

Askerler sabah ayazına kadar içip, atıp tutmaya devam etti.

Muzafferlerin amfitiyatrosunda oturduğu arka sıralardaki koltuğundan, Severin Braun da Nazi ideolojisinin ve Nazi darbelerinin saçılan parçalarını topladı ve gelecekte kullanmak için zihnine kaydetti.

Nazizmin bir inanç, tüketici bir kendinde din olduğunu gördü. O, ister maddî ister tinsel olsun, içinde diğer tanrılara yer olmayan bir doktrindi; usta bir demagog tarafından bütünleştirilen kitlesel hipnozun bir türüydü. Öğretileri önyargı ve tutku akıtıyor, kökleri diğer her şeyi boğuyordu. Kahverengi dalga Avusturya'yı kapladığında bunun acısını çeken sadece Yahudiler değildi. Katolikler, Protestanlar, nefret edilenler; genç ve yaşlı erkekler, kadınlar ve çocuklar -Anschluss'tan önce ileri sürülen Nazi yönetimine karşı çıkan herkes. Tümü ezilmişti.

Dokunaçları tüm Avusturya'ya yayıldı. Onlar kesip parçalanabilirdi ama yeni dallar ortaya çıkardı. Beyin hayatta kalırsa bu dallar tüm Avrupa'yı kuşatacaktı. Düşman Viyana'dan kaçan beyin, Berlin'de saklanıyordu. Braun oraya gitmeli ve onu öldürmeliydi.

Naziliğe bu soğuk vaftiz edilişi sırasında Braun, Franzel hakkındaki ilk acı verici şüphelerini hissetti. Franzel hayatta kalmasını sağlayan anahtarı elinde tutuyordu. Braun, Steinhof'da korkuyla bekleyişinin son yarım saatinin önemsiz görünen dağılmış parçalarını hatırlıyordu.

Bunlar şimdi anlam kazanıyordu -Nazi argosu Franzel dudaklarından kolayca dökülüyordu ... Sürekli tekrarladığı "heil"larının şaklayışı ... Sturmführer'le sohbetinde kolayca kurduğu samimiyet. Franzel belki de dostluğunun ve öğretmenliğinin bedelini yaşamını ona armağan ederek ödüyordu ... Braun oradan yardım umamazdı. Franzel'le bir daha yüzleşemezdi. Franzel'in bir gün insafsız Nazi yasalarına boyun eğeceği ... ya da şimdiden boyun eğmiş olduğu -dehşet verici bir düşünceydi.

"*Donnerkreuz*, Erich..." derin bir nefes aldı, "Nazilere direnemezsen bile..."

"Bir şey mi dediniz, Herr Braun?"

Ses, soğuk bir akıntıyla, kulaklarını aniden doldurdu. Braun döndü ve Karagömlekli Sturmführer'in gerdanı sarkmış yüzüne baktı.

"Heil Hitler!" dedi, ayağa fırlayan Braun hızla.

"Heil Hitler!"

Severin Braun beklentiyle durdu.

Önündeki adam aşağı doğru genişleyen, kırışıksız ve kolalı bir pantolon, siyah gömlek ve siyah, cilalı botlar giymişti. Apoletleri küçük, metal yıldızlar ve meşe yapraklarıyla süslenmişti; dıştaki siyah gömleğinin altına beyaz bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı.

Braun bir *Schutzstaffel*'le ya da bir Karagömlekli seçkin SS'le, Hitler'in "seçilmiş" adamlarından biriyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Karagömlekli "bir adam öldürdünüz ve ..." diye mırıldandı.

"Aptal bir doktor..."

Asker, "sizin için bir yerimiz var," diye devam etti.

Braun katılaştı. Bir düzine felç edici düşünce zihninde dolandı. "Bir yer" -ne demek istemişti? Ürkütücü toplama kampı, Dachau'dan söz ediyor olsa gerekti. Toplama kampının müdürü olan Ersmueller bir seferinde, "unutmayın burada insan yok, sadece domuzlar var. Ne kadar fazlasını öldürürsek o kadar az onları beslemek zorunda kalırız," demişti. Münihli bir avukatın organlarının birer birer yerinden söküldüğü Lichtenburg Kampı mı yoksa? Her hücresinin, kendisini asmak isteyen mahkûmlar için zarif bir ilmikle donatılmış olduğu Sachsenburg belki de. Ya da daha kötüsü, insanların sopalarla dövülerek ezildiği ve ardından da geniş mezarlara atıldığı ormanın içindeki çöp deposu?

Karagömlekli devam etti. "Elbette Viyana'yı terketmek istiyorsunuz?"

"*Ja.* Viyana biraz huzursuz olabilir." Yaşamı sunduğu sürece ufuktaki herhangi bir nokta hoş olabilirdi. Yapmak zorunda olduğunu yapıncaya dek güneş doğması yeterliydi.

"İyi. Münih'e gitmek için on beş dakika sonra buradan ayrılıyorsunuz."

On beş dakikalık ferahlama. Ne için?

Ve böylece Severin Braun, gökyüzünde bulutlu gece hâlâ hüküm sürerken, bilinmeyenle buluşmak için dışarı çıktı.

Braun ilk gergin saatlerdeki birçok şeyin farkındaydı; belirgin ama kısa ömürlü resimler kalıp basma makinesinden geçen ince bir şerit gibi zihnine kazındı. Mercedes'in gürleyen motorları, onları gecenin ... Karagömlekli muhafızların, çitin üzerindeki kuzgunlar gibi donuk duruşlarının ... dağların kucağında uyuyan kırmızı yanaklı çocuklara benzeyen Alp Dağları'ndaki köylerin ... içinden geçirdi.

Severin Braun Hitler'in *autobahnen*'inde daha önce seyahat etmemişti.

Salzburg'daki sınırdan geçtiklerinde, Braun, yüz binlerce insanın teri ve lânetiyle inşa edilmiş süper yolların mucizesini gördü. Sonsuz şeritler halinde Reich'ı bir uçtan diğerine aşıyorlardı. İnsanın dünyayı kestiği yerlerdeki yaraları örtmek için beyaz tutkal şeritleri... Yaya geçitleri, kasabalar yoktu ve tek yönlü trafik şeridi hıza davet ediyordu.

Şafaktan hemen önce kara gömlekliler yolun birkaç kilometre solundaki bir noktaya baktı. Oradan ince bir duman spirali yükseliyordu ve yanıp sönen ışıkları görmek için hava yeterince karanlıktı.

Korumalardan biri, "orası Büyük Almanya'nın gizli hava üslerinden biri," dedi gururla.

Braun, Büyük Almanya anıldığında tüm iyi Nazilerin yaptığı gibi, otomatik olarak "*Seigheil*" dedi.

"*Seigheil*" dedi, koro halinde diğerleri.

"Führer daima inşa ediyor." Muhafızın bakışları haşindi ama profesyonel azim sarışın, köşeli yüzünün tüm çizgilerine kazınmıştı.

Evet -inşa ediyor, diye düşündü Braun. Katledilmiş insanların cesetleri üzerine inşa ediyor. Halkı *ersatz* giysiler içinde titrerken, *ersatz* ekmekler yerken, ince duvarlı, *ersatz* evlerde yaşarlen ölüm ve savaş için inşa ediyor. Ama Severin Braun "Heil Hitler!" dedi.

Kara gömlekliler de gırtlaklarını paralayarak "Heil Hitler!" dedi. Braun da bu şekilde haykırmayı öğrenmeliydi.

Otomobil tepeden aşağı inen yolda kükredi ve havaalanının ışıkları gözden kayboldu. Braun, daha sonra kendisine o gizli üslerden bahsedildiğinde, o ani görüntüyü hatırlayacaktı. Havadan görülemeyen, karayoluyla ulaşılamayan bu üslerden yüzlerce vardı. Bunların gömülü hangarları, Alman fabrikalarının her ay bin adet kustuğu yeni uçakları yutuyordu.

Hitler *Der Tag*'a bakıyordu. Severin Braun da kendi *Tag*'ını bekliyordu...*

Bavyera kırsal kesiminin tam ortasından geçip giderken Mercedes'in vınıltısı Braun'un yorgunluktan uyuyakalmasını sağladı ve Münih'e girdiklerinde hâlâ uyukluyordu. Kara burunlu otomobil sessiz sokaklarda süzüldü ve geniş bir malikanenin önünde yavaşladı.

Otomobil kaldırım boyunca ilerlerken kara gömleklilerden üçü kapıları açıp dışarı atladı ve geri dönüp bakmadan malikanenin basamaklarına koştu. Bu kedi gibi hareketler, aracın çevresinde olası keskin nişancılara karşı koruma olarak Mussolini'nin icadıydı. Tam da Nazi şemasını uygundu; onlar, bizzat zamanın kendisi topuklarının altında cıyaklıyormuş gibi, daima acele ediyordu.

Kısa bir süre sonra askerlerden bir geri döndü ve Braun'u eliyle çağırdı. Braun otomobilden indi, gerindi ve geniş adımları izledi. Bir başka Karagömlekli kemerli holde dikiliyordu, daha önce görmediği heybetli, kırmızı yüzlü bir adam. Kolu vazgeçilmez selam için yukarı kalktı.

"Heil Hitler!"

"Heil Hitler!" diye şaklattı Braun.

Bu Brauneshaus, Nazilerin ilk karargâhıydı ... Zengin hayranlarının Hitler'e verdiği ilk armağan. Burada temizlik harekatları doğdu ve kan şişeleriyle beslendi.

Gauführer, Braun'a hoş geldin dedi. Hoş gelmek? Neye? Onu susturmadan önce, ölümün hoş bir sesle baştan çıkarıldığı karanlık bir gizem biçimi mi? Severin Braun meraklandı ve Goethe'nin satırları zihnindeki derin raflardan toz içinde yükseldi: "Ağlayarak ve günün doğuşunu gözleyerek, kim karanlık saatleri tüketmemiştir..."

---

* Yazar burada bir sözcük oyununa başvuruyor. Her ikisi de aslında "sabah"ı bekliyor ama Hitler gazetesini, Severin Braun ise zamanın gelmesini bekliyor.

Gauführer, onu donuk kahverengi duvarlı bir odaya götürdü ve bir masaya doğru yönlendirdi. Odanın gölgeli köşesindeki masanın çevresinde toplanmış yarım düzine Karagömlekli daha vardı; ama yeni gelene ilgi göstermediler.

Sesleri komplo konuşmalarınınkiydi, sakin ve fesat. Severin Braun duvarların üzerine üzerine geliyormuş gibi olduğunu hissetti. Evin karanlık yüreğince inceltilmiş ve soğutulmuş olan pencerelerden içeri dolan ışık bile utanıyormuş gibiydi.

Hizmetkâr *Salvator Bock* şişeleri getirdi ve üzeri köpüklü büyük bardaklar tokuşturuldu. Ama Severin Braun sadece susuzluğunu gidermek için içti ve Gauführer dudaklarını coşkulu bir jestle silip ayağa kalkınca rahatladı.

Adam "otomobil bekliyor, Volksgenosse," dedi.

"Otomobil?" diye yankıladı Braun.

"*Ja, Ja,*" dedi Karagömlekli lider haşince. "Buradan gidiyoruz."

Braun'un emri sorgulamaya cesareti yoktu ve sessizce ağır dış kapıdan geçip sokağa çıktı. Mercedes şimdiden mırıldanıyordu. Üç Karagömlekli merdivenleri ikişer ikişer inip onlara katıldığında koltuğuna yeni oturmuştu. Otomobil ileri doğru sıçradı, motorları Mart rüzgârına fısıldıyordu.

Makine hareketli sokaklardan kayarmışçasına ilerledi; yuvarlak kuleli Meryemana Kilisesi'ni geçti; Ortaçağ'dan kalma Merienplatz'ı geride bıraktı. Dar bir yan sokağa saptı ve bir anlığına, Adolf Hitler'in on beş yıl önce kanlı *putsch*'ını yüzüne gözüne bulaştırdığı birahanenin önünde yavaşladı. Karagömlekliler başlıklarını çıkardı ve "heil"larında bir yumuşaklık vardı. Severin Braun da selamladı. O *putsch* sırasında, Braun bir kahraman yerine -kolundaki kurşun yarasıyla aynı Arnavut kaldırımlı sokakları nefes nefese sürünerek geçen, küçük tuhaf bıyıklı, gözü dönmüş bir adam gördü. Hitler'in kolunda bir kurşun ... *Gott in*

Himmel, diye düşündü Braun, neden kaprisli kader mermiyi Hitler'in beynine yöneltemedi...

Hızları arttı ve kısa sürede Münih Kenti arkalarında kaldı.

Beyaz yol, tekdüze bir kurdele gibi, gün boyunca gözlerinin önünde serildi. Geniş, pürüzsüz yol, şakıyan lastiklerin altından saatler boyunca akıp durdu. Nazilerin her yıl kongrelerini topladığı Nuremberg'in eteklerine ulaştılar. Braun gençliğinde orada bulunmuştu *Schloss Nuremberg*'deki işkence aletleri karşısında ağzı açık kalmıştı. Naziler atalarına çok şey öğretebilirdi...

Frankelwald'ın bereketli yeşil tepesi boyunca *autobahn*'da ilerlediler. Greiz, Schleiz ve Gera'nın dik çatılarının üzerinden aşıp giden setlerin üzerine inşa edilmiş anayolu geçtiler. Ve nihayet, gün bitip düzlükler tepelerin yerini almaya başladığında, hızla ilerleyen yolcular büyük bir kentin ışıklarını ve koyu renkli dumanlarını gördü. Severin Braun onun Berlin olduğunu biliyordu; diğer kentleri geri bırakmalarından çok önce bile bunu biliyordu. Orangenburg da epey geride kalmıştı -o halde bir toplama kampına gitmiyordu. Berlin'den başka bir hedef olamazdı ve Berlin'in onun için ne barındırdığını tahmin edemiyordu.

Mercedes, başkentin doğu kapısına doğru Avis yoluna, oradan da kentin merkezindeki Prens Regentenstrasse'ye doğru saptığında hava kararmıştı. Sürücü orada, kaldırımın arkasına konumlandırılmış kırmızı tuğladan haşin bir tepeciğin önünde durdu.

Karagömlekliler şimdi o kadar atik değildi. Tavırları, atak militarizmi kabadayılığa dönüştüren, dili küstahlıkla çeşnilendiren, gözleri güçle parlatan ve yavaş yavaş etkileyen bir simyaya maruz kalmıştı. Severin Braun biliyordu. Onlar evlerine varmıştı. Burada Nazi nabzı yüksek perdeden ve güçlü bir biçimde atıyordu. Doğru ya da yanlış, tribünlerinden gelen ses onları daima memnun edecekti.

Severin Braun aniden korkuya kapıldı.

Karagömlekliler rehinelerine binaya kadar eşlik etti ve küflü giriş holünde duraksamaksızın taş merdivenlerden ikinci kata sürükledi. Merdivenlerin solundaki açılır kapanır bir kapıdan geçtiler, dar bir koridordan ilerleyip yarı yolda durdular.

Askerlerden biri, gevrekçe "odanız burası, *Volksgenosse*," dedi sağdaki yarı açık kapıyı işaret ederek.

"*Bitte*..." dedi Severin Braun ve dilini daha fazla tutamadı, "neden burada olduğumuzu bana söyleyebilir misiniz?"

"Sanırım..." dedi ve güldü Karagömlekli, "haklarınız olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Elbette! Ben ülkeme hizmet ettim. Domuz değilim. Führer'imin yanında olmak istiyorum."

"Bu kadar çabuk değil, Herr Braun," dedi öfkeyle Karagömlekli. "Yakında size bilgi verilecek. Sizin için bir işimiz var. Öldürmenin ne demek olduğunu öğreneceksiniz."

"Ya da bir duvarın önünde öldürülmenin..." dedi Braun imalı imalı.

"Sözünüze dikkat edin!" Askerin sesi alçalmıştı. "Çok fazla konuşuyorsunuz."

Severin Braun başıyla sertçe selamladı. "Üzgünüm."

"*Gut*. Saat altıda zili duyacaksınız. Çağırıldığınızda hazır olun. Heil Hitler!"

"Heil Hitler!" dedi Braun.

Karagömlekli arkasını dönüp ağır adımlarla yürüdü ve Braun nihayet yalnızdı.

Yüksek tavanlı odanın içinde gözleri beyaz sıvalı, çıplak duvarlarda gezindi ve kanı içine doğanların sarsılmaz ağırlığıyla yavaşladı. Psikiyatrist, yaşam ve ölüm arasındaki belirsizliğin parçalayıcı etkisini hissetti ve ölümü geciktirmelerinde bir neden göremedi. Diğer Nazi "dava"larında mah-

kûm edilen adamın cezası hemen infaz edilirdi. Bu tuhaf hapsetme yeni bir ruhsal sınama biçimi miydi? Birileri gözetliyor ya da dinliyor muydu? Gizli Polis hiçbir zaman melodram aşamasının ötesine geçmemişti. Bu, Nazi kitaplarındaki beyninin hacmi miydi? Onun zihni? Hayır -Mondsee köylüsü, Severin Braun'un beyni. Hayatta kalmak için bu rolü oynamayı unutmamalıydı...

Severin Braun gecenin yalnızlığı ile güreşmek için kendisini yatağa fırlattı.

Ve bir süre sonra, uyumak için savaşan zihni yorulduğunda, yataktan kalktı ve aydınlatılmış dar yola yukarıdan bakan pencerelere gitti. Pencereden sarktığında binanın kendisinin de bulunduğu kanadında hiçbir pencerenin parmaklıklı olmadığını gördü ama yol buyunca uzanan diğer kanatta ise pencerelere parmaklık takılmıştı. Avludan gelen göz kamaştırıcı ışık onların üzerine beyaz bir leke sıçratmıştı ve Braun, parmaklıklara ve geceye dayanmış tükenmiş yüzleri görebiliyordu. Kimdi onlar?

Uykusuzlukla boğuştuğu sırada, bir an için, koridorun taştan zemininde botlu ayakların sürüklenişini duydu. Sıcak bir yaz gecesinde, iri kurbağaların vıraklayışlarını gölden göle aktarmaları gibi, vıraklayan "heil"ların tekrarlanan yankısı kapıdan sızdı. Pencereden ayrıldı; ihtiyatlı bir biçimde kapıya doğru ilerledi ve kapıdaki küçük, ahşap kapakçığı açtı. Koridorda ilerleyen Kahverengigömlekliler ve Karagömleklileri gördü. Bazılarının ellerinde sallanan, uzun kırbaçlar vardı.

Şimdi avluda telaşlı sesler ve hareketler artmıştı. Severin Braun pencereye geri döndü ve parmaklıklara dayanan tuhaf, soluk yüzler kaybolmuştu. Fakat kısa bir süre sonra kanadın aşağı ucundaki bir dış kapı savrularak açıldı ve Braun onları yeniden gördü.

Çöp tenekesinden fırlayan halılar ve kağıtlar gibi, yüz kadar erkek ve kadın tutsak, dar yol boyunca ilerledi. Bazıları tökezledi ve düştü, uzun kırbaçlar bacaklarının çevre-

sinde kıvrılıp şakladı ve tutsaklar tanrılarına feryat etti. O ilk güçlü kırbaçlama sırasında elbisesi kalçasının hizasından yırtılmış olan bir kadın, bacakları kırılmış bir kedi gibi, kırışmış ellerinin üzerinde durup etrafı yokladı.

"*Nein! Nein!*" diyerek ağlıyordu. "*Ich hab nichts getan*..."

Askerler güldü. "Hiçbir şey yapmadın mı? Radyoda Führer konuşurken güldün."

"Gülmedim..." diye bağırdı kadın. "Ve orada sadece kızım vardı. Kızım kötü niyetli olmadığımı biliyordu..."

Askerler yeniden sırıttı ve kırbaç yeniden şakladı.

"*Ja*, senin kızın, sadık bir *Arbeitsmaedchen* ... Kızın için Führer'i senden önce geliyor..."

Kadın aniden sakinleşti ve askerler ondan uzaklaştı çünkü sessiz bir şeyi dövmenin tadı yoktur. Severin Braun kaynaşıp duran avluya baktı ve parmakları, taştan pencere pervazının çevresinde sertçe kıvrıldı. Ve her şey bittiğinde askerler, tutsakları, bir kapıdan dışarı güttü. Onlar kamyonlara doğru iteklendi ve sonuncusu da gecenin içinde kaybolucaya dek dönen ağır tekerleklerin kükreyişi sokağı sarstı.

Severin Braun yatağına geri döndü, başı ve bedeni ağrıyordu.

Ve şimdiden, bir zamanlar kalbinin olduğu dehlize doğru bir uyuşukluk akıntısı vardı; çekiç birbiri ardı sıra gelen her vuruşla daha sönük bir acı bırakabilirdi.

Braun merhamet ve daha yumuşak tüm insanî duygulara karşı konumlanıncaya dek tekrar tekrar tutku ve nefret döngüsüne sokulan hücum kıtalarının bağışıklığını anlayabiliyordu. Bu bildiği nazik Alman halkı değildi. Onlar Hitler-Göring-Goebbels musluğunun sonu gelmez fışkını altında yaşıyordu ve bu onların kanını donduruyordu. Hastalarına, "ne isterseniz olabilirsiniz ... iradeniz varsa mutlu olablirsiniz ..." demeyi alışkanlık edinmişti.

Bu psikolojinin en kaba biçimiydi ama ehlileştirilmemiş zihinlerde mucizeler yaratıyordu. Ve şimdi Ses tarafından

inşa edilmiş sütunların tepesindeki gerçeğin üzerinde debelenen ve kitle hipnozunun altında olan tüm bir ulusu görüyordu. Hitler ulusa siyahın aslında beyaz olduğunu söylerse buna inanabilirlerdi. Hitler şimdiden yeni Nazi erdemlerini - cinayet, soygun, tecavüz- öğretmişti. Evlilikdışı aşkın - âşıklar geleceğin hücum kıtaları için yeterince bebek yaptığı sürece- yasal olduğunu söylemişti. Hitler onlara "tanrı yok, Hitler var"ı; İsa'nın "tüm kötülüklerin kaynağı" olduğunu; kan, kudret ve silâhla dünyanın yönetilebileceğini öğretmişti. Onlara öğretmişti -ve onlar da bu tür şeylere inandı.

Severin Braun karanlık tavana baktı ve kısa bir süre sonra sabah onu grileştirdi.

Baraka çanı tam saat altıda tuğla ormanında yankılandı. Ve Severin Braun, yataktan fırlayıp yanan gözlerini odaklamaya çalışırken, gece ışık hızıyla gitmeye başladıktan hemen sonra uyuyakaldığının farkına vardı.

Braun, kaba bir lavaboda diken diken olmuş yüzünü suyla döverken kapı ardına kadar açıldı ve bir Karagömlekli içeri daldı.

"Heil Hitler!"

"Heil Hitler!" diye yankıladı Braun.

"Acele et," dedi genç adam, "geç kalacaksın."

Durumun zalim mizahı süzgün yüzünü hafifçe gülümsetti. Kendi idamına mı geç kalacaktı? Kastettiği bu muydu? Buruşuk bir mendille su damlatan yüzünü hızla kuruladı ve hırpanî saçlarını geriye itti.

"Şimdi hazırın."

"Buradan," dedi kabaca genç adam. *Schutzstaffel*'in bölge şefi Haller bekliyor."

Topukları, uzun koridorun taştan zemininde ağır, boğuk sesler çıkardı.

Karagömlekli, kemerli girişten geçen askerlerin oluşturduğu akıntının kalınlaşıp güçlendiği merdivenlerin sonunda, dar bir geçitten geçip bir büronun kapısını açtı.

Braun içeriye girdi, kapı arkasından kapandı ve orada tek başına bırakıldı. Ama gözleri, geniş, neredeyse döşenmemiş odanın parlaklığına alıştığında ikinci bir kapı açıldı ve Braun aniden iri bir Karagömleklinin karanlık, kadavravari bakışlarıyla karşılaştı. Adamın göğsü kurdelelerle ve madalyalarla dolup taşıyordu. Ve Prusya'nın damgası adamın yüzündeydi; kılıç yaraları yanaklarını kabarık çizgilerle örtüyordu. Severin Braun içgüdüsel olarak topuklarını birbirine vurdu.

"Heil Hitler!" diye şaklattı Braun. Bu küstah selamlamayı nasıl havlaması gerektiğini çabucak öğrenmişti.

Bölge şefi selamlamak için kolunu kaldırmaksızın, "Heil Hitler!" dedi. "Oturun."

Adam duvarın dibine itilmiş düz çam ağacından bir sandalyeyi işaret etti ve Braun ona doğru ilerledi. Terlemeye başlamıştı.

"Severin Braun," diyerek aniden konuşmaya başladı Haller, "Viyana'da Dr. Karl Moeller'i boğmuşsunuz."

"Onu yeniden öldürürüm," dedi hızla Braun, hafifçe doğrularak, "Heil Hitler!"

Bölge şefi, "demek öldürmeyi seviyorsunuz?" diye sordu üstünkörü bir biçimde.

"Yeniden öldürürüm!"

"*Sehr gut*! Bu fırsata sahip olabilirsiniz."

"Demek istediğiniz, benim..." Severin Braun'un dili tuhaf bir biçimde şişmiş, midesindekiler boğazına doğru kabarmıştı. O değersiz sözde ne türden canavarca istihza yatıyordu? Adam onunla oynuyordu. Oynuyor olması gerekirdi. Ve hâlâ...

"Dinle Severin Braun," şefin sesi sakindi. "Senin gibi adamlara ihtiyacımız var. Öldürmekten korkmayan adamlara. Senin hakkında her şeyi biliyoruz."

Şef başını masaya doğru eğdi ve Braun'un açılan gözleri tanıdık bir belgeyi fark etti. Linz'den gelen rapor!

Himmelkreutz -bu Karagömlekliler eksik hiçbir şey bırakmıyor! Merak ettiği -bu düşünceyle alın zonklamaya başladı- gerçekte ne kadarını biliyorlardı? "El becerini şimdiden sergiledin," şef kurnazca gülümsedi. "Daha başka ne biliyorsun?"

"Daha başka ne istiyorsunuz?"

"Silâh kullanabiliyor musun?"

"Tüfek -evet."

"Bıçak kullandın mı?"

"Evet," diyerek yanıtladı Braun gaddarca. Kullanabilirdi.

"Çok iyi," şef başıyla onayladı. "Özel SS'ler içinde sana bir yer bulabiliriz."

"Ah..." dedi Braun gönülsüzce.

Şef tatlı tatlı gülümsedi. "Yetenekli çocuklarımızı duydun mu?"

"Kim duymadı ki?"

"Şansın varsa," dedi Karagömlekli nerdeyse fısıldıyordu, "küçük komitemize seçilebilirsin". Şef, Braun'u alıcı gözle inceledi. "Yaşına rağmen."

Severin Braun hafifçe titredi ve bu durum şefin tuhafına gitti. Daha önce bu kadar kıpırdanan bir aday daha görmemişti.

Braun, "Führer'e yakın olmak için ölümü göze alıyorum," diyerek gönüllü oldu.

"Ve bazen ölümü göze alacaksın," dedi bölge şefi vakur bir biçimde. "Muhafızlar daima Führer ve onun yaşamına kastedenlerin arasında olmalıdır. Daha önce denendi, muhafızlar hazırlıklı olmasalardı..."

Lieber Gott! Yüz adet muhafız Führer'i koruyordu - Anavatan'ı korumayı göze alan ise çok azdı.

Şef kapıya doğru ilerledi.

"Odanıza dönün," dedi bir kez daha canlanmıştı sesi. "Yeni emirleri bekleyin."

"Bugün katılabilir miyim?" Braun umutla sormuştu.

"Belki. Sizi atış poligonunda sınayacağız. Daha sonra göreceğiz. Heil Hitler."

"Heil Hitler."

Severin Braun yavaş yavaş ikinci kattaki çıplak odasına döndü. İşte bu kadardı -onu istiyorlardı çünkü bir adamı öldürmüştü. Doğuştan katil, insan hayatına değer vermeyen soğukkanlı bir adam olarak sınıflandırılmıştı. Ve onu Berlin'e getirmişlerdi çünkü orada kanını ısıtacak hiçbir tanıdık yüz olmayacaktı ve cezalandırılmaksızın cinayet işleyebilirdi.

Hücum kıtalarının kendi ülkesine ve evine zarar vermesine hiçbir zaman izin vermemek eski bir Nazi hilesiydi. Hayır -onların yerleri sürekli değiştiriliyordu; böylece hiçbiri komşusunun küçümseyici ve utanç dolu bakışı altında zayıf düşmeyecekti. Nazi kanununda duygulara yer yoktu...

O halde onu öldürmekle mi görevlendiriyorlardı?

Çok iyi, istekleri buysa, elde edeceklerdi. Severin Braun öldürecekti...

THE MAN WHO

KILLED HITLER

III

Severin Braun'un zihni hızla Nazi *Kultur*'üne daldı.

Bu, merhamet, dehşet ve utancı boğmayı amaçlayan derin ve vahşi bir dalıştı. Ateş saçan silâhların bir marşı vardı. Kaderine terk edilmiş adamların yakarışı vardı. Ve takdis etme sadece üç keskin sözcükten oluşuyordu: Hazırol-Nişanal-Ateş!

Barakalara varışının ikinci sabahı saat beşte demir kapıya sert vuruşlarla onu uykusundan kaldırıp toplantıya çağırmalarıyla başladı. Ona söyledikleri gibi yataktan hızla fırladı, yeni kara gömleğinin, külot pantolonunun, cilalı botlarının içine girdi. Braun bunu, bu tür bir erimenin çoğu zaman olduğu gibi, basit bir şey olarak düşündü; dün - Reich'ın günahına giren bir suçlu, bugün -korkup hor gördüğü aynı karanlık pelerini giyerek kurtuluş.

Braun kapının önüne çıktı, diğerleri koridora adım atıp bir yürüyüş kolu haline gelinceye kadar, hissiz ve soğuk dakikalar boyunca bekledi. On iki kişiydiler -bunlardan bu işte yeni olan ikisi, kendisi gibi sessiz ve sıkıntılıydı. Diğerleri, günlük işlerini yapmaya hazırlanan sağlıklı ve mutlu adamlardı.

"Sorun ne, *neuer*?" dedi onlardan biri Braun'a. "Kahven gelmedi mi?"

"Bir damlası bile gelmedi," diye yapıştırdı o da.

Ama belki de gelecekti. Öldürülen insanlar, yüzlerini daha önce görmüş olabileceği, Alman topraklarında şarkı söylemiş, gülmüş ve büyümüş olanlar olunca, öldürmek nasıl olurda vatansever bir neşe kaynağı olabilirdi? Onlar dü-

şüncelerini geliştirmek ve ifade etmekten başka bir şey istemeyenlerdi.

Müfreze, hiç eksik olmayan Mercedes otomobillerine binip uzaklaştığında gökyüzü griye bulanmıştı ve soğuk bir esinti vardı. Yavaş yavaş hareketlenen kentin içinden geçtiler, kenti batı sınırlarında terk ettiler ve banliyölerin içine daldılar.

Onlar Lichterfelde'deydiler şimdi ve Braun belli belirsiz bölgeyi hatırlıyordu. Almanya uzun yıllar boyunca burada subaylarını eğitmişti; askerlerin savaş sanatını öğrendiği harp okulunun bir zamanlar gururlu ve saygılı olan binası da buradaydı.

Ama onun koridorları uzun zamandır tozlanıp duruyordu ve şimdi avlusu da yurttaşların öldürüldüğü bir mezbahaydı.

Karagömlekli müfreze kapıdan geçip çiyle kaplı avlu boyunca yürüdüğünde hava hâlâ fazlasıyla soğuktu. Konumlarına geçtiler, emir subayı onlara silah getirdi ve geleneksel konuşmasını yaptı.

"Heil Hitler!"

"Heil Hitler!" On iki gırtlaktan çıktığında kasvetli bir tonu vardı.

"Her birinize bir silâh verdim," dedi emir subayı. "Ama sadece on biri dolu. Biriniz kurusıkı ateş edeceksiniz."

Severin Braun'ın dudakları kurnazlık karşısında büküldü. Yeni ve sayısız mezarın kalburundan geçirerek eledikleri bir kitle bilincini neden oyuna getirmeyi deniyorlardı...?

Emir subayı "her seferinde size yeni silâhlar verilecek," diyerek devam etti. "Konuşmayacaksınız. Emir verdiğimde ateş edeceksiniz. Kalbe ya da kafaya nişan alacaksınız. Can alıcı noktaları ıskalamanız," diye ekledi kuru bir kahkahayla, "utanç verici olur".

Ve böylece ölümün kara perdesi kalktı.

Hedefler, sürüklenen ve tutunmak için bir nokta arayan hayaletler gibi, önünde dikildikleri duvara yakın bir kapıdan tökezleyerek çıktı. Korkularını uzun zaman önce yitirmiş soluk yaratıklar birbiri ardına sıralandı.

Hazırol ... Nişanal ... Ateş!

Hedefler, acılarını dindirecek bir yastıkmış gibi kızıllaşan toprağa birbiri ardına düştü.

Hazırol ... Nişanal ... Ateş!

Bazıları, bir mermi onları susturuncaya kadar Hitler'i lânetledi.

Hazırol ... Nişanal ... Ateş!

Hedefler düştükten sonra, duvar et parçalarıyla çopur bir adamın yüzüne benzedi.

Hazırol ... Nişanal ... Ateş!

Ilık, kızıl akıntı, yanardağdan fışkıran lavlar gibi, yerde süründü. Kanın taze, ham kokusu esintiyle burunlarına ulaştı. Koku Severin Braun'u kuşattı, aciz beynini kirletip ateşe verdi, onun çevresinde akıp döndü ve girdabının içine emdi.

Braun silâhını doğrulttuğu hilekâr ve sapkın adamlardan nefret etmeye başladı. Onlar Reich'ın düşmanıydı -neden öyle olmasın ki? Fal taşı gibi açılmış o gözlere nişan al. Hakaret dolu o dudaklara nişan al! Ez onları! Namlun öldürmek için kurşun saçıyor.

Hazırol ... Nişanal ... Ateş!

Her seferinde bedenleri büyük, geçici bir fırına sürükleyip atıyorlar ve kükreyen alevlerin içinde onları yeniden toza çeviriyorlardı. Yanan etlerin dumanı ve kötü kokusu veba gibi Lichterfelde'nin üzerinde asılı kaldı ve banliyö sakinleri sese ve kokuya karşı pencerelerini ve kalplerini kapattı. Ve her şey bittiğinde, kara gömlekliler birbirinden ayırt edilemez külleri kutulara doldurdu, kutuları da dağılmış evlere postaladı.

Ama bazen işler ters gider. İlk defa bu kara, resmî giysilere büründüğü, Nisan sabahında Severin Braun Nazi tarzı mükemmel zarafeti öğrendi. Braun, Bir Mercedes kan gölünün üzerinde yol yol iz bırakarak ilerleyip, patinaj yaparak askerlerin dikildiği yerin önünde durduğunda, silâhının sıcak namlusunu yeni indiriyordu. Ön koltuktan bıyıklı bir Karagömlekli atladı ve kanla yumuşamış zemini uzun adımlarla aştı ve emir subayını selamladı.

Yeni gelen, "listenizde Wilhelm Stahl adında bir adam var mı?" diye homurdandı.

"Bir dakika Herr Bannführer," dedi emir subayı, sinirli parmaklarını buruşmuş kağıdın üzerinde gezdiriyordu. "Evet, burada. Ama ..."

"Suçu neydi?" Bannführer sabırsızdı.

"Neden ... Reich'ın dışına para gönderiyordu. Cezasını hak etti."

"Ceza? Ne demek istiyorsun?"

"Elbette," emir subayı omuzlarını silkti, "bir saat önce kurşuna dizildi."

Bannführer'in yüzünden karanlık gölgeler geçti. "*Ach, Gott!*" diyerek patladı. "Şeytan bunu ödeyecek."

"Adamlar dün gece yorgundu," dedi emir subayı, huzursuzca. "Oradaydım. O adam suçluydu."

"Avukatı var mıydı?"

Emir subayı rahatsız bir biçimde yüzünü ekşitti. "... Herr Bannführer," dedi, "bu davaların nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz."

Subay elbette biliyordu. "evet, evet, elbette. Ama Stahl - bir şey söylemedi mi?"

"*Jawohl!* Sessiz kalması sağlanmıştı ... General Göring alınıp görülmesini bizzat emretti."

"General?"

"Ja -General Göring jüriydi. Ama Herr Bannführer ... anlamıyorum. Bir yanlışlık...?"

"Evet bir yanlışlık var," diye kederle yanıt verdi subay. "Yanlış Wilhelm Stahl'ı vurdunuz."

"*Himmel*!"

"Çok yazık. İyi bir parti üyesiydi."

Emir subayı kepini çıkardı ve kepin iç şeridini silip yeniden başına geçirdi. "O halde?" dedi.

"Külleri duruyor mu?"

"Elbette."

Diğeri yanağını kaşıdı. "Ailesi için yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Ah... Buldum. Külleri postalamak yerine, onları, resmî bir özürle şahsen götürüp teslim edeceğiz."

"Ve çiçekler?" emir subayı gülümsedi.

"Ne gerekiyorsa."

İki subay kıs kıs güldü ve Karagömlekliler onları duydu bir anda tamamı gözlerinden yaş gelinceye dek kahkahalara boğulmuştu. Ve Severin Braun durumun, sokağın ortasında pantolonunuzun düşmesi ya da bayramlık giysilerinizle çamura kapaklanmanız gibi, korkunç komik olduğunu düşünürken kendini yakaladı. Ve yanlışlıkla kurşuna dizilen zavallı Wilhelm Stahl'a diğerlerinden daha çok güldü.

Gülerken öylesine çok sarsılıyordu ki emir subayı onu yanına çağırıp: "Külleri Wilhelm Stahl'ın evine sen götüreceksin ve saygın *Frau*'ya üzüntülerimizi ileteceksin."

Askerler sırıttı. "*Ja*, kül teslimatçısı kadını bu hafta ikinci kez faturalandıracak," dedi biri.

"Ha, ha," Braun güldü. "Ona ileteceğim. Çiçek de götüreceğim."

Böylece bir karton dolusu külle Severin Braun, Wilhelm Stahl'ın evine otomobille götürüldü. Bu Almanya'yla göz göze gelmesini de sağladı; gördüğü ürkütücü ve küçümseme doluydu. Braun'un tamamen planlanmış sevimli bir konuş-

ması da vardı; barakadaki adamlara her şeyi anlatacaktı ve birlikte yeniden güleceklerdi. Ama sabit bakışlarında acıma ve küçümsemenin birbirine karıştığı, nefretinin seli kanınızı donduran acı çeken bir kadından söz edemezdiniz. Braun bunun kendisini bir alev katmanı gibi çarptığını hissetti. Kadın çiçekleri parçalayıp saplarını yüzüne atmadan önce, Braun aniden solgunlaştı ve midesi bulandı.

Braun merdivenleri tökezleyerek inip otomobilin koltuğuna çöktü ve Frau Stahl olanca gücüyle haykırmaya başladı. Ancak o sokaktan epey uzaklaştıktan sonra düşüncelerini yeniden duyabilmeye başladı. Daha sonra sakinleşti ve beyni ona aldırmamasını söylüyordu. İçinde bir yerlerde bir şeyler ölüyordu ... Wilhelm Stahl için neden endişelenecekti. Adam şanssız bir salaktı ... ölmesi iyi olmuştu. Onu kurşuna dizmişlerdi. *Jawohl!* Severin Braun'un kurşunu onu delip geçmişti ... Ama Berlin'e yapmak için geldiği şey bu - Wilhelm Stahl'ın canını almak- değildi. Bir şeyler ... önemli bir şeyler vardı. Evet ... Hitler'i öldürmek! Hitler, bütün bunların yaratıcısı ... Hitler'i öldürmek.

Severin Braun uyandığında güneş ince, kızılımtrak parmaklarını barakanın pencerelerinden içeri sokuyordu. Birkaç saat önce, emir subayı o gün için müfrezeyi dağıttığında evine dönmüştü -burası artık evi*ydi*. Braun, bedeninin hücrelerine baskı yapabilecek herhangi bir şeyden daha ağır bir halsizlikle uyumuştu. Ve çaresizce, üzerinden atlamak zorunda kalacağı bir boşluğa doğru ilerlediğini biliyordu.

Bir zamanlar ılık olan nabzının üzerine berrak ama katı bir biçimde püsküren bir cila vardı. Ve kısa sürede iyi işlemez hale gelecekti, o zaman oynadığı rol ne kadar sahte olursa olsun arkadaşlarının papağanı olup çıkacaktı. Umut Nazi felâketine mağlup olmadan işini başarabileceğini fısıldadı -deneyim ise, hiçbir hassas beynin virüsü reddedemeyeceğini haykırdı. Ve irade gücü -hangi yöne gidileceğinin söylenmesini bekleyerek- ortada kaldı.

Sadece bir gün de böyle olursa...

Ama daha yarın vardı ve daha çok yarınlar. Onlar Braun'u silâhı yeniden ateşlemek zorunda bırakacaklardı. Kadınları ve erkekleri kendi evlerinde öldürteceklerdi. Kitapları yakmaya, dükkanları yağmalamaya, arkadaşlarını gözetlemeye, malları gasp etmeye zorlayacaklardı. Sokaklarda homoseksüelleri, üreyemedikleri için günah işleyen adamları, aramasını söyleyeceklerdi. İnsanların dudaklarından devlete ihaneti duymak için dinlemesini söyleyeceklerdi. Onlar, pogrom, temizlik ve SS'lerin ayrıcalığı olan diğer yüce suçlar için Braun'u görevlendirecekti. Şefleri Himmler, onlara, "cezalandırılma korkusu olmaksızın, saldıran herkesi vurabilirsiniz," demişti.

Braun bütün bunları yapmak zorundaydı. Ve hataya yer yoktu çünkü onu, gözlerinin hafifçe kaymasından, dudaklarının kıvrımından okuyabilirlerdi. Ve bir gün onu yeniden Lichterfelde'ye davet edebilirler ve silâhlardan biri kurusıkı olabilir ama diğer on biri gerekeni yapabilirdi. Emir subayı müfrezeye hitap eder ve kafasını sallayarak, "şu Braun iyi bir adama ama tamamen suçlu," diyebilirdi. O an geldiğinde korkup korkmayacağını -rüzgârın temiz kokusunu berbat etmek için bedeninde yeterince kanın kalıp kalmayacağını- merak etti.

Severin Braun saatine baktı. Saat tam beşti. Portatif karyolasından doğruldu ve giyinip akşam için dışarı çıktı. Aynada kendine baktı ve görüntüsü iyiydi. Ve neden iyi olmasın ki? Bir Karagömlekliydi. Karagömlekli olmak hoş bir şeydi. Cadde boyunca yürüyebilirdiniz ve insanlar size gülümserdi. Sırtınızı onlara dönünceye kadar gülümserlerdi... Onun dost canlısı bir Karagömlekli olduğunu nasıl bilebilirlerdi ki? O sabah, bir düzine adamı öldürdükten sonra kustuğunu onlara nasıl anlatabilirdi? Anlatamazdı. Severin Braun bir daha asla kusamazdı. O üyeliğe kabul edilmişti. Elbette... Karagömlekliler ruhsuzca iş görmek için eğitilmişti. Onlar Reichwehr'in askerlerinden, herhangi bir savaşçıdan farklıydı. Askerler, yaşlı Yahudi kadınların yanan

evlerden çıkmasına neden yardım etmişti? Onların disiplini zayıfların zırhıydı.

Ama kara ve kahverengi gömlekliler farklıydı. Onlar çiftliklerden, bürolardan, dükkânlardan geliyordu. Onlar iktidarın güzelliğini, korku silâhını biliyordu. Heil Hitler!

"*Jesus, Maria und Josef!*" diye aniden bağırdı Severin Braun. "Ben ne düşünüyorum böyle...?"

Ve bir ses ona fısıldayarak yanıt verdi, "Sen bir Nazi'sin... bir Nazi..." ve Braun, sesi gece havasından aldığı derin nefeslerle boğmaya çalıştı. Aniden, barakasının önünde hâlâ dikilmekte olduğunun farkına vardı. Temiz ve kirli kanın kalp kapakçıklarını açıp kapatması gibi, kırmızı kışlaya girip çıkan bir Karagömlekliler akıntısı vardı. Braun sırtını dönüp hızlı ve sert adımlarla caddeden aşağıya doğru yürüdü.

Geniş caddeleri saatlerce adımladı; birçok şey gördü ... Friedrichstrasse'deki bazı dükkânlarda işaretler: *Jetzt Arisches Unternehmen*, dükkânın sermayesinin artık Yahudilere ait olmadığını ilân ediyordu ... Bir zamanlar çok güzel olan Unter den Linden Bulvarı'ndan geriye sadece haşmetli ağaçlarının beyaza boyanmış çıplak kütükleri kalmıştı ... Wilhelmplatz'da, Führer eski konsolosluktan konuşurken insanlar onu görebilsin diye diğer ağaçlar da budanmıştı. Çok-satanla dolup taşan kitapçı vitrinlerine vardı -Adolf Hitler'in *Mein Kampf*'ı. Nazi İncil'i çam dallarıyla çerçevelenmiş olarak daima merkezdeydi. Kartlar kitabın inanılmaz dört milyonluk satışıyle övünüyordu. Gerçekten de bir çok-satan, diye düşündü. *Mein Kampf*'ın bulunmadığı bir ev, Karagömlekliler bir iş görüşmesi yapacak olurlarsa, oldukça acıklı olabilirdi.

Anlamlı yeni adları olan eski sokaklara ulaştı -Adolf Hitlerplatz ... Wilhelm Göringstrasse... Şimdilerde çalınmış hazineleri üst rütbeli Nazilerin evlerini süsleyen müzeler ve kütüphanelerle karşılaştı. Yeni raflar Goebbels'in kâğıtlarını, Hitler'in kâğıtlarını, Nazi kâğıtlarını sergiliyordu.

Çocuklar, "heil"ı haykıran minyatür Kahverengigömlekliler, mitinglerden evlerine doğru kaz adımlarıyla yürüyordu; rahipleri toplama kamplarında parçalara ayrılan kiliseler... Ve son olarak, çünkü Berlin artık sadece hüzünlü şeylerden bahsedebilen nostaljik bir yabancıydı, Braun barakalara ve huzursuz uykuya geri döndü.

Aylar birbirinin peşi sıra geçti ve Severin Braun'un zihni yavaş yavaş bir Hitler albümü haline geldi.

Braun'a Hitler'in canını almak için yapılan birçok girişimden söz eden idam mangasından uzun boylu Fritz Rheiner'di. Hitler'i kolundan vuran, parti şöförü Julius Screck, bir daha görülmemişti. Führer'i uçağıyla yükseklere çıkarıp oradan aşağı atma gibi müthiş bir planı yapan pilot Kummer'den söz etti. Dediklerine göre, Führer, Kummer'in gözlerinde için için yanan entrikayı görmüş ve o gün uçmayı reddetmişti -bu da Kummer'in sonu olmuştu. Mossrein'de acı acı haykırarak Hitler'in otomobiline dirgen fırlatan bir köylü ve bir de tabancasıyla kötü nişan alan Münihli bir banker vardı. Bu ölemeyen Hitler kimdi?

"Hitler zamanının ne zaman geleceğini bilecektir," dedi Fritz. "O kaderin kendisi için ne tasarladığını daima bilir". Bu Fritz gerçek bir Nazi'ydi ve bu tür şeylere inanıyordu.

Onlar küf kokulu baraka odalarında oturuyordu, artık arkadaş olmuşlardı ve bu geceler, sohbetin, acele etmesi için saatin yavaş parmaklarına yardım ettiği uzun gecelerdi.

Braun, "anlat bana Fritz, Hitler nasıl bilebiliyor?" diye sordu.

Fritz, sanki sorunun hiçbir anlamı yokmuş gibi, hoşgörüyle gülümsedi. "Elbette Barones Ruck ona söyleyeceği için biliyor."

"O kim?"

"Pekâlâ..." Fritz incinmiş gibi görünüyordu. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Elbette bilmiyorum. Viyana'da duymadık..."

"Ah... Unuttum." Fritz başını salladı, sandalyesini beyaz badanalı duvara yasladı ve kemikli parmaklarıyla sigarasını beceriksizce tuttu. "Severin, yıllar önce, büyük çağrı gelmeden önce, Hitler Silezya'da bir şatoda çalışıyordu. Bir gün elini bir baltayla yaraladı ve şatonun hanımı yarayı sarmak için onun yanına geldi. Hitler'in eline baktı ve gözlerinde tuhaf, korku dolu bir ifade vardı. Ve, 'kim olduğunu bilmiyorum ama bir gün Almanya'nın vahşetten çıkmasına öncülük edeceksin,' dedi."

"O kadın Barones Ruck mıydı?"

"Evet. Birçok Silezyalı gibi, o da büyük bir medyumdur."

"Şimdi Berlin'de mi yaşıyor?"

"Evet, Führer onun söylediklerini hiçbir zaman unutmadı. Ve Hinderburg Hitler'i şansölye yaptığı gün, onu kalesinden çıkıp yanına gelmesi için çağırdı. O günden beri, Hitler onun tavsiyesini almadan hiçbir şey yapmadı -ve Barones Ruck hiçbir zaman yanılmadı."

"Şaşırtıcı!" dedi Braun nefes nefese.

"Ve kutsal," dedi Fritz şevkle.

Ama Karagömlekli rolünün maskesinin arkasında Severin Braun, bunun şaşırtıcı ya da kutsal olmaktan daha fazla olduğunu biliyordu. Bu, kendi ateşli duygu yoğunluğu içinde ussal olamayan, bu nedenle de yardım için yıldızlara yüzünü dönmüş bir fanatiğin bozulmuş zihniydi. Severin Braun, tahtın arkasında gizlenmiş sesin belki de bir kadınınki olduğu, Almanya'nın sorunlarının onun medyumsal kaprisleriyle çözümlendiği düşüncesi karşısında afalladı ve buruklaştı. Deli bir adam, insan zihninin ötesine geçmesi gerekirse, bir ulusu nasıl yönetebilirdi? Ama Hitler deli miydi? Severin Braun'un hafızası Steinhof'a ve sağaltmak için boşuna çabaladığı bazı hastalarına geri döndü. Görkemlilik kuruntuları, aşağılamaları kavrama becerisinden yoksunlukları, batıl inançları ve gözyaşlarına boğulmalarıyla paranoyakları hatırladı.

Onlar cinsel istekten yoksun, bastırılmış ve istikrarsız insanlardı -ve onlar sadizimde, münakaşacılıkta, iktidar ve kan için tutkuda telafi arıyordu. Onların hepsi birer Napolyon, Sezar, Cengiz Han ya da -tanrı bağışlasın- Hitler'di. Evet, onlar Hitler'di. Ve Hitler onların hepsinin bir bileşimiydi.

Onun halkı nasıl bu kadar kör olabiliyordu.

Neden, sekiz kısa yıl önce, parlak bir bilim adamı şunları yazmıştı: "Hitler etkileyici olmayan bir şahsiyet. Charlie Chaplin bıyığı, ve manasız suratıyla Moravialı gezgin bir satıcıya benziyor. Halk hiçbir zaman Hitlerizm olarak bu tür bir patent aldatmacasını desteklemeyecektir." Ne kadar ürkütücü bir ironi -" patent aldatmacası" şimdi mezarlıkları dolduruyor ve bir ulusun omurgasını kırıyor.

Severin Braun başarmak zorunda olduğu kurtarma harekâtı için gitgide daha çok dürtü buluyordu. Şimdiden adını yitirmişti; merhametini ve ruhunu yitiriyordu. Bir sayı, bir araçtı artık...

Fritz," dedi gelişi güzel, "Hitler, canını kastedenlere karşı kesinlikle olağanüstü bir korumaya sahip."

"*Ach, ja!* SS Hitler-Özel-Sancağı -tüm *Schutzstaffell*'in seçilmişleri- bununla uğraşıyor. Führer'i kamuya açık yerlerde, yüzleri halka dönük ve sürekli gözleyerek, nasıl kuşattıklarını fark etmedin mi?"

"Führer'i daha önce görmedim," dedi Braun özür beyan edermiş gibi.

"Çok yazık, Severin. Ama sanırım yakında göreceksin. Şahsî muhafızlarının arasına katılabilirsen..."

"Bunun için sağ kolumu verirdim..."

"Evet," Fritz güldü. "Belki bundan daha fazlasını da kaybedebilirsin. Biri ateş edecek ya da bomba atacak olursa, olan öncelikle muhafızlara olur. Kimse Führer'e çok yaklaşamaz."

"Ama Hitler'in halkın içinde, kadınlar ve çocuklarla kuşatılmış fotoğrafları var?"

"Ah, onlar mı..." Fritz sırıttı. "Onlar sadece propaganda için. Şahsî muhafızları ilk olarak tüm kadınları tek tek aradı. Haber filmlerinde onun yanında olan insanlar bile özenle seçilir. Zaten tüm Almanya'da yalnızca tek bir kişiye, elinde kamerayla Führer'e yaklaşmasına izin verilir."

"O kim?"

"Heinrich Hoffman," diye yanıtladı Fritz. "Belki bir gün onunla karşılaşırsın. Çok az insan onun Führer'in en yakın arkadaşı olduğu, onun tek güvendiği kişi olduğunu bilir."

"Fritz sen her şeyi biliyorsun."

İri Karagömlekli öne eğilip fısıldadı. "Ben Hoffman'ı Munchener gazetesinde sadece bir fotoğrafçı olduğu zaman tanıdım. O, Führer'le *Putsch*'dan bile önce beraberdi. Liderin yüz binlerce fotoğrafı sayesinde artık zengin bir adam."

Severin Braun odanın öbür ucuna ilerledi ve paltosunun iç cebinden bir pipo çıkardı.

"Fritz sen şahsî muhafızların arasında olmalıydın."

Fritz'in sarı kaşları hızla yukarı kalktı ve Braun'a yan yan baktı.

"Olmamamın iki nedeni var," dedi dokunaklı bir sesle. "Sağlıklı değil ..."

"Tehlikeli mi?"

"Daha da fazlası var. Sağlıksızlığı yüz adamla birlikte yaşamaktan kaynaklanıyor. Onlarla birlikte yemek yemek, uyumak ve yürümekten. Kendi gölgelerinden bile korkuyorlar. Onlar kendilerine ait bir fikirleri olmasına bile cesaret edemeyen sadece bir sayı. Onlar Führer'i gözlüyor, Gizli Polis de onları... Neden, çünkü onlardan biri Hitler'i öldürmek isteyebilir ..." Fritz durakladı, kendi cüreti karşısında afallamıştı ve haç çıkardı. "Ehh..." diyerek devam etti, "Bu onun yüzüne yansır, gözlerinden anlaşılır. Ve kısa süre sonra muhafızlar bir kişi eksilir."

Severin Braun piposundan derin bir nefes çekti, duman, kendi düşünceleri gibi, girdaplar oluşturup dağıldı. Korkunun ve şüphenin psikolojisini çok iyi biliyordu...

"Ve diğer nedeni ne?" dedi yüksek sesle.

Fritz Rheiner sesini alçalttı ve içgüdüsel olarak kapıya bakıp pencereyi açtı.

"Çünkü," dedi neredeyse duyulmaz bir sesle, "dublör olarak seçilebilirim."

Dublörler! Hitler'in yerine geçen adamlar. Bazıları sayılarının dört olduğunu söylüyordu. Bu stratejinin şeytanî parlaklığı Reich'ı yönetenin tatmin olmaz tuhaf dehâsını doğruluyordu. Hitler gibi görünen, Hitler gibi konuşan, kamuya açık yerlerde onun yerini alan adamlar. Severin Braun başını salladı ve bu saf takdir onu "Heil Hitler!" demeye itti.

"Heil Hitler!" büyülenmiş bir şekilde yankıladı Fritz.

"Dublörler nereden geliyor?" diye sordu Braun, ipucunu izleyerek.

"Neden sordun, SS Özel Sancağı'ndan seçiliyorlar," dedi Fritz isteksizce. Şimdi biraz ürkmüştü ve vicdanı sıcak bir demir gibi dilinin üzerinde yuvarlanıyordu. Severin Braun arkadaşının yüzünü inceledi, yanaklarındaki kan akışının değişimini gördü ve profesyonellik eğitimi ona bir uyarı fısıldadı.

Yavaşça, "umarım yakında Hitler'i görürüm," dedi.

Fritz gülümsedi, açıkça rahatlamıştı. "Bu o kadar zor değil. Onu her gün Kaiserhof'da görebilirsin. Oraya çay içmeye gidiyor."

"Ama sanırım bana, kamuya açık yerlerde görülme riskini almadığını söyledin ..."

"Herhangi bir risk yok. Kaiserhof'da yok. Bir öğleden sonra oraya git. Neyi kastettiğimi göreceksin. Ve sanırım artık geç oldu."

Braun "geç oldu," diyerek arkadaşına katıldı. "*Gute nacht*, Fritz. Heil Hitler!"

"İyi geceler. Heil Hitler!"

Karagömlekli gerindi, esnedi ve kapıya yöneldi.

Fritz eşikte durup, "Severin..." dedi. "Bundan kimseye söz etme, tamam mı?"

Braun gülümseyerek başını salladı. "Endişelenme. Söylediklerini şimdiden unuttum."

Fritz Rheiner'in ardından kapı kapandı ve Braun heyecandan tükenmiş bir biçimde, gevşekçe yatağın kenarına oturdu. Yaklaşıyordu ... öğreniyordu. Şimdi kesinlikle yapmak istediği üç şey vardı, yapması *gereken* üç şey. Kaiserhof'a gitmek... SS Özel Sancağı'na girmek... Hitler'in dublörü olmak.

İlk olanı kolaydı ama diğer iki devasa sorunlardı ve zonklayan, çatlayacak gibi ağrıyan beyni onlara karşı duruyordu; uzun bir süre geçtikten sonra yatağına uzandı.

Birkaç gün sonra fırsat bulduğunda Severin Braun, uzun bulvarın sonundaki kapılar olan Brandenburger Tor'a doğru, Unter den Linden'den aşağı yürüdü. Kısa bir süreliğine Tiergarten'in göz alabildiğine uzanan, yeşil korusunun kıyısında durdu ve sola, tarihsel Wilhelmstrasse'ye döndü. Bir zamanlar kraliyetin çekirdeği, imparatorların meydanı buradaydı ve eski gri binalar bir daha asla yaşayamayacak olan görkemin hayaletine üzgünce bakıyordu.

Ama Nazi kalbi fazlasıyla canlıydı ve bu cadde boyunca onun zonklayışı gerçekti ve gök gürültüsü gibiydi.

Braun yavaş adımlarla ilerleyerek Wilhelmplatz'ın büyük meydanını aştığında, Nazi bürolarının penceresinin, zihnindeki ürkütücü sırrı incelemek için ardına dek açılan binlerce göz olduğunu hayal etti. Führer'in halka hitap ettiği yüksek balkonuyla konsolosluk sağ taraftaydı.

Bir bakışta buradaki ortamın en katil ruhlu yurttaş için bile cesaret kırıcı olduğunu gördü. Parmaklıklar Führer'in

sadece başını ve omzunu açıkta bırakacak şekilde inşa edilmişti. Buradan hedefi vurabilmek için yüksek mermi çıkış hızına sahip bir tüfeğe ve modern bir William Tell'e olmaya gereksinim vardı. Meydana bakan tüm pencereler Nazilerin denetimindeydi ve halka hitap ettiği günlerde büroların boşaltıldığını ve Karagömleklilerin koridorlarda devriye gezdiğini öğrenmişti.

Hitler konuştuğunda geniş meydan çelikten bir ring haline geliyordu -gözleri pencerelere kilitlenmiş Karagömlekliler her yerdeydi; motorize Karagömlekliler balkonun altındaydı. Ve son olarak, kalabalığın arasına yüzlerce *Gestapo* serpiştirilmişti; sivil polisler sorunlara ve huzursuzluğa müdahale etmek için sürekli gezinip dinliyordu.

Severin Braun şimdi boş olan Wilhelmplatz'ın uzak ucundaki Kaiserhof'a doğru gitti. Devasa otel, çoluk çocukları artık onun iradesine saygı göstermeyen aksi ve hiddetli bir zengin dul gibi, köşeye konumlanmıştı. Bir zamanlar Hohenzollern'lerin kurum satarak dolaşıp homurdandığı otelin kubbeli lobisi şimdi Nazi burjuvazisinin yuvasıydı. Otelin görkemli koridorları boyunca hipnotize olmuş, kollarını Nazi selamı vermek için kaldırmış bir güruh resmedilmişti.

Braun lobiyi kalabalık ve gürültülü buldu. Ancak konuşmalar ve kahkahalar konuklarınkiler değildi ve alıcı gözle baktığında adamların çoğunun Karagömlekli, parti kodamanları ya da *Gestapo* olduğunu fark etti. Onların birçoğunu tanıyordu, sakince selamladı ve çay salonuna girmek için resepsiyonu geçti.

"Heil Hitler!" dedi *maître d'hôtel*'e. "Kendim için bir masa istiyorum -örneğin duvarın oradaki."

"Heil Hitler," diye yanıtladı smokinli görevli. "Üzgünüm, o masa ayırtıldı. Ama başka bir tane daha var. Bu taraftan lütfen."

Severin Braun omuz silkti ve kalabalığın içinden geçen daracık yolda ilerlerken garsonun başını takip etti. Oda sesle titreşiyordu, seslerin çoğu, sohbet eden dedikoducu alakargalarınki gibi tiz ve inceydi. Sırtında meraklı gözleri hissetti ve tek başına oturan bir iki kadın onun bakışlarını yakalayıp otomatik gülümsemeyle paketlenmiş olarak geri iade etti. Ve aniden görünmez ipler gözlerini çekiştirmiş gibi, Severin Braun *onu* gördü.

Hitler, yumuşak, kadınsı ellerini siyah, parlak saçlarının arasından geçirerek, *salon*'un uzak ucundaki bir masaya eğilmişti. Masada, bir mezar taşı kadar sert ve neredeyse onun kadar köşeli ve gri olan, bir başka adam daha vardı.

Severin Braun birden durmak zorunda kaldı ve zihninde düşünceler mantarı çıkarılmış bir şampanya şişesi gibi köpürdü. İnsanlar neden gözlerini dikip bakmıyordu... Neden adamın saçları parlıyordu, sadece briyantin bu parlaklığı verebilirdi... Bu bir "dublör" değildi, hiç kimse bu hipnotize edici gözleri taklit edemezdi... Tamamen yalnız ve arkadaşsız olması şaşırtıcı değildi çünkü herhangi biri bu sinirli ve tehlikeli mekanizmanın, o gülünç fakat anlamlı bıyığın, o hiçbir zaman sohbet etmeyen fakat daima sövüp sayan sesin yanında nasıl huzurlu olabilirdi.

Severin Braun kendisini kaybetti ve Karagömlekli bıçağına uzandı... Yerinde yoktu, barakada, üniformasının üzerinde kalmıştı. O zaman başgarsonun sesi kulaklarında gıcırdadı.

"Dik dik bakmazsanız daha iyi olur," diyordu garson. "Führer sinirlenecek."

"Evet elbette."

Braun, garsonun kaşlarını çattığının farkında olarak yerine oturdu ve menüye gelişi güzel baktı.

"Çay, *bitte*. Limonlu olsun. Ve sanırım biraz da tost." Adam siparişleri kağıda geçirdi ve uzaklaşmaya başladı. "Söylesene," dedi Braun gülümseyerek, "Führer buraya sık sık gelir mi?"

"Ah evet," dedi adam fısıldayarak.

"Büyük bir övgü."

Garson "gerçekten de dediğiniz gibi," diyerek katıldı, yüzünde küçük bir gurur gülümsemesi vardı. "Buraya *Mohnstrudel* için geliyor. Bir seferinde bana Berlin'de hiç kimsenin onu Kaiserhof'un şefi gibi pişiremediğini söyledi. Hatta..." diye ekledi, fısıldayarak, "Viyana'da bile daha iyisini yapamıyorlar, dedi".

"Gurur duymalısınız."

"Hepimiz gurur duyuyoruz, *danke*."

"Onun yanındaki Herr Hoffman mı?" diye sordu Braun, tahminde bulunarak.

"Evet. Ve o da iyi bir insandır."

Adam yeniden selam verdi ve süzülerek uzaklaştı. Ve Severin Braun denetleyemediği bir mıknatısça çekiliyormuş gibi, gözlerini yeniden gölgeli köşeye çevirdi. Ama Führer'in masası kaybolmuş görünüyordu; ve Braun'un görüş hizasında, *salon*'da birçokları bulunan, beyaz, şişman bir sütun yer alıyordu. Bir an için kafası karıştı ve Führer'in gidip gitmediğini merak etti.

Ama sandalyesinin üzerinde hafifçe bükülerek ve mümkün olduğu kadar duvara dayanarak, diğer masalardan yalıtılmış olan masayı yeniden görebildi. Odanın içinde gözlerini gezdirdi ve diğer önemli şeyleri -masaların ve sandalyelerin kolonların arkasına gelecek şekilde düzenlenişini, hiçbir zaman kullanılmadığına emin olduğu "ayırtılmış" masaları, Führer'in masasının stratejik konumunu- fark etti.

Bazı gedikli müşteriler de sıradışıydı -donuk renklere bürünmüş bu adamlar çıplak masalarda, sessizce oturuyordu ve sağ ellerini görüş alanının dışında tutuyordu. Ve şimdi, Severin Braun, Fritz'in ne kastettiğini anladı. Çünkü hiç kimse bir mermiye kavis çizdiremezdi; hiç kimse, *Gestapo* ateşiyle yıkılıp devrilmeden önce silâh çekmeye bile vakit bulamazdı.

Severin Braun avını yalnızken bulmak zorunda olduğunu biliyordu...

Çayını içerek orada oturdu ve sahnenin münasebetsizliği, kuşku ve nefreti harekete geçiren iktidarın saçmalığı üzerine bir dersti. Kaybolup gitmiş gençliğinin tatlarını geri getirecek basit şeye sahip olabilmek için kendisini silâhlar ve adamlarla kuşatmak zorunda olan yalnız ve kafası karışmış bir despot için ne kadar tipikti. *Mohnstrudel* ve süt, tüm o imparatorluk kudretinden daha tatlı ve çok daha derindi. Şakalaşan ve oyun oynayan kadınların ve erkeklerin sesleri belki tamamen sahteydi ama sadece kırk yılda bir duyduğu insan sesleriydi.

Hitler, Berchtesgaden'deki Berghof Villası'nda bir deliğe girebilir ya da diğer sığınağında, Kehlstein Tepesi'nin üzerindeki fantastik Adlerhorst da saklanabilirdi. Reich'ı ele geçirebilir, yağma edebilir ve yönetebilirdi -ama sadece burada insanların yaşadığını ve kahkahalarla güldüğünü izleyebilirdi.

Burada Severin Braun'un bildiği bir ikilem yatıyordu - yeterince beklerse- Hitler bir gün kendi kendini imha edecekti.

Braun Hitler'i ve Hoffman'ı izledi. Laboratuar ortamında deneklerin tepkilerini kaydettiği sırada yaptığı gibi, onları inceledi. Dolgun göğüsleri ince ipeğin üzerinden, yumuşak, olgun meyveler gibi taşan bir kadın odanın içinde amaçsızca dolanıyordu şimdi.

Heinrich Hoffman, kadına alıcı gözle baktı çünkü onun ince vücutlu karısı "Tutty" bir zamanların güzellik kraliçesiydi. Ama Adolf Hitler arkadaşını dürtüp kıkırdadı ve sandalyesinde kıpırdandı. Severin Braun bu özbilinç karmaşasını, cinselliği ketlenmiş erkeklerde yüzlerce kez görmüştü. Bu şimdi iki kat daha fazla belirgindi çünkü Fritz, Hitler'in gülen erkeklere katlanamadığını söylemişti. Hitler sadece kendisine övgü düzenleri dinlerdi...

Braun zihninde uzun süre önce kaydedilmiş diğer şeyleri hatırladı.

Göring ve Goebbels'in efendilerine bir eş bulmak için gösterdikleri sıradışı çaba... Yıldız gibi parlak gözlere sahip Leni Riefenstahl, aynı kendinden geçmiş bakışları olimpiyat şampiyonlarının üzerinde de kullandığı fark edilinceye dek eğlendiriciydi; Frau Winifred Wagner, Hitler'in teklifini reddetmişti; ve bir de kendisini öldüren yeğeni Geli'yle ilişkisi vardı.

Führer'in karısı kim olursa olsun, Braun bu konuda iddialıydı, erkeğinin sadece aşktan bahsedebilen trajik bir sahtekâr olduğunu keşfedecekti...

Diğer Karagömleklilerin daha önce anlattıklarını hatırladı -Hitler'in konukları zehirlemekten ve onlar denetimlerini yitirirken onları incelemekten ne kadar zevk aldığını ... Dekoratörlerin evlerini tasarlaması için nasıl hazineler harcadığını ve daha sonra da onları, kız kardeşi tarafından sayısız kez tersyüz eden minderlerle doldurduğunu ... Erkek kardeşi Berlin'de bir lokanta açtığında Hitler atıp tutuşunu ve gelecekteki müşterileri korkutup kaçırmasını ... Staats Tiyatrosu'nun aktörlerini hitabet sanatını geliştirmek ve Brueckner'i söylevlerine yardım etmesi için zorla askere aldırışını anlatmışlardı. Hitler, halkın karşısına çıktığı belirli anlarda öylesine heyecanlanıyordu ki Brueckner, onu arkasından tutmak zorunda kalıyordu ve Berlin'deki Alman film yapımcılarının bu sahneleri haber filmlerinden nasıl kestiklerini hatırladı. Hitler'in, içinde el bombalarının gizlenmiş olabileceği korkusuyla yurttaşların kendisine çiçek atmasını yasaklayışını hatırladı. Olimpiyat Oyunları sırasında Amerikalı bir kadın bir öpücük vererek kendisini şaşırttığında, kadının bıçak taşıdığını sanarak az daha bayılışını hatırladı.

Bu bağlantılar kendi başlarına açıklanabilir ama birbirlerine bağlandıklarında Führer'in zihniyeti için bir ölçüttü.

Teşhisini koyan Severin Braun gördüğü resimden korktu ve nefret etti. Bu kendi küçük uzamını fazlasıyla aşıyordu.

Braun şimdiden yerle bir olmuştu, sinir uçları yanmış ve ölmüştü. Ama diğerleri dışarılarda bir yerlerde Berlin'in erişiminin ötesinde, hâlâ yaşıyordu. Reich'ın genişleyen sınırlarının dışında yaşıyor olmalıydı. Führer onları ele geçirmek istiyordu - belki de sadece Severin Braun onun yolunda dikiliyordu.

Çay fincanını öteye iteledi, bakışlarını kaldırdı ve Hitler ile Hoffman'm gitmiş olduğunu gördü. Garsonu çağırdı, faturayı ödedi ve lobiden geçerek caddeye çıktı. Orada nefes alabiliyordu, alev alev yanan yüzüne çarpan gecenin elleri serin ve tazeydi...

VI

Ve Severin Braun'un Hitler'in Özel Sancağı'na katılma dileğinin gerçekleştiği unutulmaz hafta çıkageldi.

Bunu gaddarca bir azim ve robotvari eylemleriyle kazandı; casusluk yapıp, insanları idam duvarının önüne gönderen raporlar yazdı. Her yaştan kadınları ve erkekleri dövdü. Onlara öldürmeyi bildiğini ve merhametinin olmadığını gösterdi.

Bu yeni yaşam biraz farklıydı. barakalar çıplak ve soğuktu, yeni arkadaşlarının yüzleri bir mezar kadar solgundu ve dudaklarında yok denecek kadar az gülücük olurdu.

Dahası, yüz adamı birbirleriyle sabah, öğle ve akşam yüzleşmeye zorlayan katı kuralların beslediği, samimiyete karşı bir güvensizlik ve aşağılama vardı. Severin Braun'un kırılgan insan zekâsı hakkında bildiklerinden pişman olduğu zamanlar oldu. Eğitilmesi kolaydı, çok hassastı ve hayal gücünün oyuncağıydı. Geceleri zincirlerinden boşanıyor; küçük, boğuk sesler duyuyor; acayip biçimlerde duvara tırmanan gölgeler görüyordu. Sürünen ayakların seslerini ... uzaklarda patlayan silâhları ... ölmekte olan insanların acılarını ve kızgınlıklarını duyabiliyordu. Böyle anlarda Braun yatağından fırlıyor ve soğuk damlalar göz kanallarından aşağıya akıyordu. Seslerin daima kaçıp gideceğine ve zihninin devasa bir yalan olduğuna dair kendi kendine usulca yemin ediyordu.

Bazen duyuları gün içinde de ona ihanet ediyordu... Geçen hafta Greta'yı ve onun yeni sarı şapkasını görmüş ve sesini duymuştu. Gecen gece Severin Braun gelmiş ve mezarında kendisine eşlik etmesi için adını geri istemişti... Dün,

Göring'in bürosuna doğru bir kapıdan geçerken gördüğü, siyah ve gümüş rengi bir üniforma giymiş bir adam tuhaf bir biçimde Erich Franzel'e benziyordu. Braun seslenmek ve Erich'in güçlü elinin dokunuşunu hissetmek istedi. Ama Erich üniforma giyer miydi? O an, gözleri askerî doktorların rütbe işareti olan birbirine dolanmış iki yılan simgesini görür gibi oldu.

O halde gördüğü adam Franzel'di!

Erich Franzel genç yüzünde yeni bir bilgelikle, burada Berlin'deydi. Diğer özelliklerinin yanı sıra limon sarısı saçlarıyla Berlin'de, davaya hizmet ediyordu. Onlar tarafından kendisi için gönderilmiş olmalıydı. Onun gibi adamları kullanabilirlerdi. Ama Neden...? Severin Braun aniden kendisini aptal ve zayıf hissetti -gördüğü hayal kaybolup gitmişti...

Daha ne kadar dayanabilirdi?

Böylece ilkbaharda çıkageldi: Bu bir başka ilkbahardı, bu seferki Viyana'daki Anschluss'dan sonraki inanılmaz şiddetteki yılın ilkbaharıydı. General Göring Berliner Staats Tiyatrosu'nun sahne girişine kırk adamın nakledilmesi emrini barakalara göndermişti.

Muhafızların emre inanamayan lideri "tiyatroya? Özel Muhafızlar mı?" dedi, Göring'in habercisine.

"General bunun önemli olduğunu söyledi."

"Sanırım," dedi canı sıkılan lider, "*Tosca* için gerçek bir idam mangası istiyorlar ya da bizim *Hansel und Gretel*'i oynamamızı ve cadıyı yakmamızı istiyorlar. Muhakkak Yahudi bir cadıdır."

Haberci, "generalin tiyatro hakkında ne düşündüğünü bilirsin," dedi sakin sakin, "gerekiyorsa bir tiyatro oyunu için tüm Reichstag'ı çağırabilir".

"Ama buradakiler kukla değil benim adamlarım... Ah, tamam madem ki general ısrar ediyor."

"İyi öyle ise!"

Saat ikide Severin Braun ve onun otuz dokuz arkadaşı, Gendarmenmarkt'taki Prusya İmparatorluk Tiyatrosu'nun perdelerinin önündeydi. Kalabalıkları harekete geçirme sanatında uzun zamandır Göring'e danışmanlık yapan, zayıf, tatlı dilli yönetmen Gustaf Gruendsgens tarafından karşılandılar. Onları daire şeklinde bir araya getirdi ve onlara rahatlamalarını söyledi.

"Sizi gördüğüme sevindim, çocuklar," dedi nazikçe. "Vicdanı temiz Karagömleklilerle karşılaşmak daima hoştur." Adamlardan biri kıkırdadı ve disiplinin minesi çatlamaya başladı. "Ama benim vicdanım rahat değil..." Şimdi başkaları da gülümsüyordu, "...çünkü meslek hayatınız boyunca ilk kez rol yapacaksınız."

Severin Braun yanındaki arkadaşının kaburgalarını dürttü ve aniden kahkahalara gömüldü. Ve bir an sonra da, sanki birileri onların beyinlerini kablolarla birbirine bağlamış ve "kahkaha" yazan şalteri indirmiş gibi, kırk adam patladı ve binayı kahkahalarıyla doldurdu. Sufleyle yaşayan ve Almanya'nın ulusal farsında yardımcı roller oynayan onlar aktör olacaktı. Yaşamları tiyatro oyunu yazarı Goebbels'in satırları olan -"Heil Hitler!" ... "Kahrolsun Yahudiler" ... "Seigheil" ... "Tek Führer, Tek Reich"- Karagömlekliler aktör olacaktı. Hem de ilk defa! Ha! Ha! Ha! Ve gülmek iyi gelmişti. Pıhtılaşmış kanı yumuşatmış ve onların normal yaşamın akıntılarını hissetmesini sağlamıştı.

"Tamam çocuklar," dedi Gruendsgens. "Yapacaklarınız burada yazılı..."

Bir saat sonra, prova bittiğinde nazik yönetmen onları bir araya topladı ve "bu molaya minnettar olduğunuzu göstermek için Frau Göring'e çiçek götürmenizin güzel bir jest olacağını düşünüyorum," dedi.

Karagömleklilerden biri, "çiçek götürmek mi?" diye sordu.

"Neden olmasın?" dedi Gruendsgens. O general ile birlikte bugün evde. Kendisi iyi bir hanımefendi ve büyük bir

aktristir. Onu çok iyi tanıyorum, ta generalin ..." Yönetmen kendisini suçüstü yakaladı ve nefesini tuttu. "Ta Emma Sonneman olduğu zamandan beri," dedi.

Karagömlekliler huzursuzca kıpırdandı ve birbirlerinin gözlerini aradı. Sahnenin köşesinde toplanıp konuştular ama ortada bir gönüllü yoktu.

"Hadi ama..." dedi içlerinden biri. "Bu sefer kim gidecek?"

"Elbette Hans," dedi bir başkası. "Aramızdaki en sarışın olan o."

"Ben gidemem," diye yumurtladı Hans. "Randevum var."

"O zaman sen git Walter."

"Gidemem. Konsoloslukta görevliyim."

Karagömlekliler konuşmalarına ara verdi ve aniden hepsi Severin Braun'a bakmaya başladı.

"Sen!" diye bağırdı Hans. "Muhafızların arasına yeni katıldın. Sen git!"

Göring'in evine mi? Severin Braun aniden allak bullak oldu. Hitler de, yalnız başına, her daim yanında olan muhafızlarından arınmış olarak, orada olacak mıydı?

"Çok basit," diyerek zorlamaya devam etti Hans. "Seni içeri bile davet edebilirler."

"Evet," diyerek onayladı Walter. "Seni seveceklerdir. Führer'i andırıyorsun."

"Doğru. Hitler'e benziyor."

"Hadi, Severin..."

Böylece giden Severin Braun oldu.

Braun, Postdammerplatz'daki bir dükkândan sekiz beyaz zambak satın aldı, Leipzigerplatz'ı hızlı adımlarla aştı ve Göring'in üç katlı, heybetli, kışlık evine ulaştı.

Sırıtmakta olan kapıdaki askerleri geçti ve bir başka üniformalı tarafında hole alındı.

"Bıçağınız ve tabancanız, lütfen," dedi asker.

Braun kaşlarını çatarak onları verdi. Başlığını çıkardı ve bir sıranın üzerine bıraktı ve hizmetçi adını bildirmek için içeriye gittiğinde düşünceleriyle mücadele etti. Silâhları gidince kendisini çıplak ve kaybolmuş hissetti. Bir yandan da birilerinin kendisine tuzak kurulup kurulmadığını merak ediyordu. Belki de ellerini kullanabilirdi, parmakları öldürmek için eğitilmişti ... Hayır, bu şekilde öldürmek uzun sürüyordu.

"Lütfen..." hizmetçinin keskin sesi düşüncelerini dilimledi.

"*Danke.*"

Uzun koridor boyunca onu takip etti, ağır botları zeminin cilalı parkelerini dövüyordu. Hizmetçi durdu ve onaylamayan bir bakışla geri döndü. "Sessiz olun!" diye fısıldadı. "Burada geçit töreninde değilsiniz." Braun ona aptalca gülümsedi ve adımlarını yumuşattı. Oda müziğinin, çay saati sohbetleri kadar sakin ve zararsız olan, yumuşak nağmeleri kulağına ulaştı. Ahenksiz ve yaylı çalgılar dörtlüsünün hafif yay çekişleriyle daha da tizleştirilmiş sesler duydu. Ve bir anda kendisini büyük *salon*'un kemerli girişinde, içten içe tahmin edilemeyecek ölçüde rahatsız, dikilirken buldu.

Braun'un gözleri ilk olarak yanmakta olan ocağın üzerindeki devasa tabloya çekildi. Ölümsüz tabloyu -Ruben'in "Diana'nın Avı"nı- biliyordu. Onu daha önce Berlin'de görmüştü. Ama o zamanlar Kayser Frederick Müzesi'nde asılıydı ve halka aitti. Göring'in açgözlülüğünün güzel sanatlar kadar genişlediğini bilmek aydınlatıcıydı.

Oda Göring'in böbürlendiği demokrasisini doğrulayan, birbiriyle uyumsuz kadınlar ve erkeklerle doluydu.Kahverengi bej deriden üniformasıyla debdebeli olan general, geniş bir sandalyeye kurulmuştu. Braun, generalin tek eksiğinin sıcak bir kaya ve biraz da saz otları olduğunu

düşündü. Modaya uygun elbisesinin içinde Frau Göring, fotoğraflarındakinden daha şişmandı. Von Ribbentrop, ek işi şampanya olan bir Mefisto'ydu. Frau Goebels'in yanında, yeraltı hazinelerini koruyan cücelere benzeyen kocası yoktu. Oda da bir grup Karagömlekli, bir ya da iki sivil görevli ve birkaç tane, Lorengrin'ini arayan bekâr Elsa da vardı.

Frau Göring başını kaldırdı ve onu gördü. Kadın gülümseyerek kapıya doğru yürüdü, Braun'un elindeki zambaklar ısınmış ve solmaya yüz tutmuştu. Topuklarını birbirine vurarak selamladı.

"En iyi dileklerimle," dedi kızararak. "Arkadaşlarım beni size Staats tiyatrosunda rol almaktan dolayı mutlu olduğumuzu ve gurur duyduğumuzu iletmem için yolladı."

Frau Göring gamzeli ellerini çırptı.

"Herkes dinlesin!" diye seslendi. "Beyefendi bir meslektaşım. Benim eski sahnemde oynuyor. Tüm mutluluğuma rağmen, tiyatroyu bıraktığım için ne kadar müteessirim bilemezsiniz." Konuklar sessizce kıkırdadı ve Braun başıyla yeniden selamladı.

"Siz olmadan bir daha eskisi gibi olmayacak, Frau Göring."

"Akıllı çocuk," dedi kadın gülerek."

"Çiçekler, Frau Göring..."

"Ah ... elbette. Onları vazoya koydurayım. Hayır, bekleyin." Frau Göring omzunun üzerinden odayı tarayarak baktı. Braun'un koluna dokunarak, usulca "bakın," dedi. "Orada. Çiçekleri ona götürün."

Braun hızla ocağın başındaki erkeklerden oluşan gruba döndü. Kendisini aptal hissetti ve utanmıştı. Oraya, ülkesini kan dökücü budalalıktan kurtarma misyonu için gelmemişti. Ama, haysiyeti ve amacı olmaksızın, sadece birkaç çiçeği teslim etmek için oradaydı.

"Beni bağışlayın," dedi. "Beyefendilerden hangisi...?"

Kadın, "orada değil!" dedi, sabırsızlıkla. "Şurada, köşede. Führer."

Führer! Severin Braun dengesini yitirir gibi oldu. Çiçekler, herhangi bir zincirden daha güçlü bir biçimde, ellerine yapıştı. Bu hiç de erkekçe değildi.

"İlerleyin," dedi Frau Göring. "Çiçekleri ona verin."

Braun umarsızca kadına baktı. Odanın diğer ucuna doğru, terleyerek, ilerlemeye başladı ve zemin ayaklarını çekiştiriyordu. Hitler oradaydı, duvara dayalı sandalyesinde kamburunu çıkararak oturan Hitler oradaydı. Yalnız, başı öne eğik ve düşüncelere dalmış. Muhafızları olmaksızın çıplak ve incinebilirdi. Oda geniş ve boğucuydu. Odadakilerin hepsi onu izliyordu. Şimdi daha iyi görebiliyordu ...Görebiliyordu *-Heiliger Gott!* Bir başkası da oradaydı - bir çocuk, küçük bir kız. Çocuk sandalyenin yanında dikiliyordu ve arsızca gözlerini Hitler'in donuk gözlere dikmişti. Yalnızca çocukların zihniyetine ve kalbine sahip olan insanlar, delirmiş hayvanları ve insanları anlayabilir ve onlarla korkmadan yüzleşebilir. Dediklerine göre çocuklar bu Hitler'i seviyormuş ... Elbette severler, tüm çocuklar basit şeylere güvenir. Kız neden ondan uzaklaşmadı? Neden ona bu kadar yakın duruyordu? ...Hitler'in kucağına tırmanıyordu. Şimdi onu durdurmak için bir çocuk neydi ki? Babalarının kanını dökerken onu gören binlercesi karşısında, bir çocuk...

Ve Braun kendini aniden orada buldu ve sesi daha önce bilmediği biçimde çıktı.

"Heil Hitler!" dedi.

"Heil Hitler!" dedi Hitler.

"*Mein* Führer ... bu çiçekler..."

Hitler çiçekleri aldı, ihtiyatla yumuşamış saplarından tuttu. Hitler birazını ayırdı ve onları Frau Göring'e verdi.

"Büyük Almanya'nın en Aryan annesine..."

"*Seigheil.*" Konuklar bunu kahve fincanlarına mırıldanmıştı.

Derken Hitler diğer zambakları küçük çocuğun ellerine bastırdı. "-Reich'ın gelecekteki bir annesine."

Gelecekteki bir annesine! Yedi yaşındaki bir çocuk, ileriki yıllarda Reich'ın hücum kıtalarına asker doğurmaya yazgılıydı. "Teşekkür ederim," dedi kız. "Ve Heil Hitler. Hitler amca..." Başını kaldırıp parlak gözleriyle ona baktı, "birine teşekkür ederken ona ne diyorsun? 'Yaşasın Ben' mi, yoksa 'Bana Yaşasın' mı?*"

Führer çocuğa sırtını döndü ve Göring uzanıp çocuğun elini tuttu.

"Helga," dedi, "sanırım dadının seni evine götürme vakti geldi."

Severin Braun dışarı çıktı. Kara gömleği, yakı gibi derisine yapışmıştı ve ağzı kurumuştu. Hızlı adımlarla yürüdü... gittikçe daha hızlı. Koştu. Binlerce ıstırap peşinden kovalarken barakalara kaçtı...

İki gün boyunca Severin Braun barakalardaki odasında somurtarak kendisiyle mücadele etti. Diğerlerine hasta olduğunu söyledi ve onlarda Braun'u kendi haline bıraktı. Ama Braun patlamak üzereydi. Yeteneklerinin korkutucu bilgisiyle tanısını koymuştu. Onlar -saatler, günler, duvarlar, gökyüzü- saçma düşlerinde dünyayı delilikten kurtarmayı uman kendisine gülüyordu. Cennet ve cehennem. Tümüm onun varsayımlarına gülüyordu. Gecenin içinden sesler, kulaklarına tıslayan ve onunla alay eden sesler.

"Deli olduğumu düşünüyorsun!"

Sözcükleri ayın yükseldiği yerdeki bön bön bakan gözlere savurmuştu. Pencere onları gerisin geriye fırlattı.

"Hayır! hayır! ... O hoş olmayan bir sözcük..."

---

* Kaynak metinde "'Heil I' or 'Heil me'?" (-ç.n.)

"Bana gülebilirsin!" diye bağırdı. "Gül! Başarısız olabilirim ama benim gibi adamlar dünyayı özgürlüğe doğru harekete geçiriyor. Hayır! Başarısız olmamalıyım! Hitler'i öldüreceğim..."

"Yüksek sesle konuşabilir miydi? Bu düşüncelerini okuyabilirler miydi? Sessiz yatağının kollarına doğru emekledi ama bu sert bir kucaklamaydı. Başını aniden kaldırıp, sırtını kabarttı ve inatçı duvarı yumruklarıyla dövdü. Ve nihayet uyudu. Karanlık nehir sürükleyici akıntısını kesti ve zihni yeniden soluklandı.

Himmler üçüncü gün geldi -*Gestapo*'nun kötü şöhretli Himmler'i- ve Severin Braun barakalardaki büroya davet edildi.

"Severin Braun," Himmler resmî ve hissizdi. "Führer seni çağırıyor."

"Benim için?" dedi Braun. "Ben..."

"Soru yok! Hazırlanmak için on dakikan var. Tam on dakika."

Tüm bu geçen ayların sonunda nihayet onu bulmuşlardı ... Kum saatinin kumu akıp duruyordu. Tanıdık merdivenlerden yavaş yavaş yukarı tırmandı, kalbi bir davulun vuruşları gibiydi. Neden ölmek için acele edecekti ki? "Führer seni çağırıyor..." Akıllı adam, Severin Braun'dan çok daha akıllı. Göring'in evinde Braun'un gözlerindeki sırrı görmüş olmalıydı. Hitler, çiçekler ve küçük bir çocuğun sözlerini unutarak, dinliyor, izliyor ve gözetliyordu. Aksi halde neden Himmler? Himmler'in adı, bıçağın ucuyla kazınmış, siyah bir kartvizitti.

On dakika -saniyeler ne kadar hızlı ölüyordu.

Sonra yeniden bir Mercedes'in içindeydi, bu seferkinin üstü kapalıydı. İster yaşama isterse de ölüme doğru ilerlesin, bu her yerde hazır ve nazır olan otomobiller, ne kadar pürüzsüz ve sessizdi. Yorgun sırtını dayadığı koltukları da derin ve yumuşaktı. Ve kısa bir süre sonra -dakikalar mı yoksa

saatler mi, hangisi olduğunu bilmiyordu- makine, Vosstrasse'den Hitler'in inşa ettirdiği eve doğru kaydı. Elbette bir ev değildi, Hitler'in kudretini yücelten bir anıttı. Mermer, granit ve çelik -kan, ölüm, ve umutsuzluk. İki emir eri otomobilde kaldı. *Gestapo*'nun Himmler'i ve bir mahkûmun sessizliğine bürünmüş Severin Braun, dışarı çıktı. On basamak sonra ağır bir kapı. Birkaç basamak daha yukarıda bir başka kapı.

Duvarları goblenle kaplı holün mermer blokları Alman dağlarının damarlarından yontulmuştu. Duvarları iki adamın ayak sesleriyle çınlayan, sonu gelmez koridor boyunca... Üzerindeki kartal arması bronzdan yapılmış ve "A. H."den oluşan basit anteti taşıyan o son kapıya kadar... Kapıda muhafız olarak Karagömlekliler vardı. Braun, onları tanıyordu ama Himmler oradayken gülümsemeye cesaret edemediler ve hantal kapı yavaşça ardına dek açıldı. Sonsuzluğa uzanan kapı, diye düşündü Severin Braun...

Ve kapı Braun'un arkasından kapanırken Himmler dışarıda kaldı.

Ve böylece buluştular, sonunda yalnız kalmışlardı.

Yalnız? Duvarların yüzlerce gözü olmalıydı, kapılar dinleyen kulaklardı.

Hitler'in başı çalışma masasına doğru eğilmişti ve bir kalem sözcükler karalıyordu. Karalamak ... aşındırmak ... tuzağa düşmüş Reich'ı yutmak için aman vermez yasalar koyuyordu. Führer nihayet başını kaldırdı ve gözleri birer safir parçasıydı.

"Severin Braun, size bir onur bahşedildi."

Onur mu? Ölüm bu âlameti taşıyabilirse...

"Heil Hitler," dedi Braun. Ve ne tür bir komediydi bu?

"Heil Hitler," dedi Hitler.

"Severin Braun" -ses şimdi yükseliyordu- "hayatını benim için feda eder misin?"

"*Ja, mein* Führer." Zamanın sonuna dek, sahip olduğu bu önemsiz hayatı. Kendisininkini onunkisiyle değiş tokuş etmek için...

"Senden hoşlandım. Görev bilincini beğeniyorum. Sen - sen bana hizmet edebilirsin. Kalabalıklarla yüzleşmek için - riskler."

Lieber Gott! Hitler'in dublörü olması için onu seçmişlerdi. Tiran rolünü oynaması, onun fikirlerini düşünmesi ve onun giysilerini giymesi için onu seçtiler. Hitler'e yakın olması ve onun hayatını yaşaması için... Hitler'in hayatı - Hitler'in canını *alması* için onu seçtiler!

Führer ayağa fırlamıştı, sesi titretici bir fırtınaydı. "... hayatımı korumak için. Sana Hitler'in sözlerini öğreteceğim. Dinle. Ben, Führer'im. Ben, Almanya'yım. Önümüze çıkanları ezeceğiz. Onlar korkaktır!"

Donnerkreuz - hafızası, zihninin rahmini zonklatarak harekete geçti. Bu sesi daha önce duymuştu. Bir yerlerde, tabuta konup gömülmüş olan yıllarda... Steinhof'daki o gün. Kes şunu, deli adam. Dur!Ama ses sürüp gitti...

"Almanların tanrıya ihtiyacı yok. İsa yok! Papa yok! Tanrıya burada yer yok. Ne de Yahudilere ... Onların kadınlarını..."

"Kes şunu... Hitler!"

" ... korkaklar kaçar ..."

Severin Braun bıçağına uzandı. Bıçağı yerinde yoktu. Silâhı da, gitmişti. Gözleriyle masayı taradı. Şu çarpık suratın hemen arkasında, Hindenburg'un büstü duruyordu. Sert ve katı bronz. Demokrasinin ruhu, Hitler'in beslediği bu vahşi ateşte ebedî ve gururluydu*.

Bir zaman Dr. Karl Moeller olan bu çok ıstırap çekmiş adam ağır büstü güçlü elleriyle kavradı. Savurdu. Şiddetle indirdi. Çekiçle dövermiş gibi tekrar tekrar vurdu.

---

* Hitler demokratik seçimlerle 1933 yılında iktidara geldi. Hindenburg hükûmeti kurma görevini ona teslim etti.

Seni Hindenburg yarattı! Şimdi de seni Hindenburg parçalara ayırıyor!

Sıcak ve yapışkan kan fışkırıp ellerine bulaştı. Kan kitaba, *Mein Kampf*'a bulaştı. Ve Führer kahverengi mermer zemine çöktü ve Severin Braun'un nefesi kırık bir borudan fışkıran buhar gibi çıkıyordu. Şimdi bırak içeri girsinler. Bırak, liderlerini *heil*'lasınlar. Bırak, kanı lekelesinler.

Liderinin yüzüne bakmak için dizlerinin üzerine çöktü. Birileri geliyordu, cilalı zeminin üzerinde topukların tap ... tap ... tap ...sesleri geliyordu. Yukarıya, Franzel'in yüzüne doğru baktı. Franzel orada dikiliyordu; cesur ve sadık Franzel ... Öyle ise günler ve haftalar önce gördüğü Franzel'di. Franzel, dostu. Führer'in giysilerini çıkarabilir, onun yüzünü ezebilir ve onun yerine geçebilirdi. Franzel yardım ederdi... Katil ona baktı ve dedi: "Erich..."

Ama yanıt yoktu. O ılık gözleri derinden derine gölgeleyen acı, merhamet ve asil bir anlayış dışında hiçbir şey yoktu. Ve aniden Severin Braun önündeki yol ayrımının farkına vardı ama bu sefer yaşama uzanan yol kapatılmıştı. Yerde yatan yumuşak ve kırmızı bir engel tarafından kapatılmıştı. Franzel yardım edemezdi. Hiç kimse püskürmekte olan dalgalara sırtını dönemezdi. Hiç kimse. Ama ölümün tadı hoş olacaktı. Görevini yerine getirmişti...

Kendisini masanın kenarına çekti ve yeniden Franzel'in gözlerini aradı. Ama o anda Franzel dönmüş ve odanın diğer tarafında açılmakta olan kapıya mıhlanmıştı. Franzel'in kolu yavaşça, ağır ağır kapıya doğru kalktı. Severin Braun'un kalbi tükeniyordu.

"Ama Erich ... Allah aşkına ..."

Franzel kolu yukarıdaydı ve kapı ardına dek açılmıştı. Eşikte tanıdık biri, gaddar ve korkunç, dikiliyordu. Severin Braun gözlerini kapadı ama kulaklarını, zihnini, kalbini -ve hayatını- mühürleyemedi... Franzel'in sesini duydu:

"HEİL HİTLER!"

METİNDE GEÇEN ALMANCA TERİMLER VE KİŞİLER:

Aber nein: bir şey değil.

Ach Gott: aman tanrım.

Anschluss: 12 Mart 1938, Avusturya'nın ilhakı.

Arbeitsmaedchen: işçi kız, çalışan kız.

Autobahnen-autobahn: otoban.

Bitte: lütfen.

Danke: teşekkür ederim.

Dolch: kama.

Dollfuss, Engelbert (1892-1934): Avusturya başbakanı. Hıristiyan sosyalist, 1931'de Tarım Bakanı oldu. 1932'de başbakan olarak atandı. Nazi Almanyası'nın desteklediği Avusturya Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi Avusturya'nın bağımsızlığına ve Dollfuss rejimine karşı en büyük tehditti. 1933'te partiyi yasakladı. Sosyal demokratlarla işbirliği yapamadığından ya da bunu istemediğinden E. R. von Starhemberg'in denetimindeki yerel faşistlerle işbirliğine gitti. Şubat 1934'te sosyal demokratlara karşı provakatif önlemler aldı; Nisan 1934'teki sosyal demokratların ayaklanmasını bastırdı. 25 Temmuz 1934'teki başarısız Nazi darbe girişmi sırasında suikasta kurban gitti.

Donnerwetter: şiddetli azar, paylama.

Ersatz: ikame, bedel, ödün.

Frau: bayan.

Gauführer: bölge sorumlusu.

Gestapo [*Geheime Staatspolizei*'nin (devlet gizli polisi)'nin kısaltması]: 1933 yılında halihazırdaki Prusya gizli polisi'nin yerine kuruldu. Siyasal polis örgütü olarak faaliyet göstermeye 1934 yılında Göring'in Gestapo Komutanı olarak atanmasıyla başladı. Göring bir süre sonra Gestapo'yu SS'lerin denetimine soktu. Gestapo'nun görevi "devlete karşı tüm eğilimleri" incelemek ve onlarla mücadele etmekti. Gestapo, Nazi Almanyası'na ve Nazi Partisi'ne karşı ihanet, casusluk ve sabotaj vakalarıyla ilgileniyordu.

Gott: tanrı.

Göring, Hermann Wilhelm (1893-1946): "Biri kültürden söz ettiğinde, Browning'imin [tabancasının modeli] emniyetini açarım," demesiyle ünlüdür. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin ilk üyelerinden, *Gestapo*'nun kurucusu, Nazi Almanyası'nın önde gelen liderlerinden biri. 1928'de Reichstag üyesi oldu ve 1932-33 yıllarında başkanlığını yürüttü. 1935'te Alman Hava Kuvvetleri [*Luftwaffe*] komutanı oldu. Nuremberg Mahkemeleri (1945-46) sırasında, savaş suçlarından ve insanlığa karşı suçlardan yargılandı. İdama mahkûm oldu ve idamından birkaç saat önce hücresinde intihar etti.

Gut: iyi.

Gute nacht: iyi geceler.

Heiliger Vater: kutsal babamız.

Himmler, Heinrich Luitpold (1900-1945): Alman *Schutzstaffel* (SS)'lerin komutanı ve Nazi Almanyası'nın en güçlü adamlarından biri. Reichsführer-SS olarak SS'leri ve *Gestapo*'yu denetimi altında tutuyordu. Holocaust'un önde gelen örgütleyicilerinden biridir. Nazi toplama kamplarından ve Einsatzgruppen ölüm müfrezelerinden sorumlu subay olarak Himmler altı ila

on iki milyon insanın sınaî ölçeğinde öldürülmesinden sorumludur. Kurbanları arasında Yahudiler, Çingeneler, komünistler, eşcinseller, Slavlar ve Katolik rahipler yer almaktadır. Savaşın sonlarına doğru zaferin kazanılacağına olan inancını yitirdi. Nazi Almanyası'nın kurtuluşunun İngilizler ve Amerikalılarla yapılacak barış antlaşmayla mümkün olacağını düşündüğünden gizli görüşmelere başladı. Hitler bunu fark edince "hain" ilân edildi ve tüm görevlerinden azledildi. Kaçarken müttefikler tarafından yakalandı ve sahte kâğıtlarına rağmen kısa sürede tanındı. Bunun üzerine potasyum siyanid kapsülü yutarak intihar etti. Son sözleri: "Ben Heinrich Himmler'im," oldu.

Hoffman, Heinrich (1885-1957): Fotoğrafçılık mesleğini babasının yanında öğrendi. Birinci Dünya Savaşı'na resmî fotoğrafçı olarak katıldı ve ilk fotoğraf albümünü 1919'da yayınladı. 1920 yılında Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'ne katılıp Hitler'in yakın arkadaşı oldu. Hitler'in yaklaşık 2,5 milyon fotoğrafını çekti ve bunları kitaplarda topladı. Onun çektiği Hitler fotoğrafları pulların üzerine basıldı ve Hitler, Hoffman'm önerisi üzerine satılan her puldan telif alarak büyük bir servete kavuştu. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda yakalandı ve on yıl hapse mahkûm edildi. 1957'de öldü.

Ja: evet.

Jawohl: evet, doğru.

Liebling: sevgili.

Osterglocken: Paskalya çanı.

Pogrom: Belirli bir grubun, ev, işyeri, dinî merkezler gibi yaşam ortamının tahrip edilmesini hedef alan kitlesel saldırı eylemi. Pogromlar, çoğu zaman hedef alınan kişilere yönelik fiziksel saldırıyı ve hatta onların öldürülmesini de içerir; bazı vakalarda katliama dönüşmüştür.

Tarihsel olarak kavram, Yahudilere karşı, kendiliğinden ya da önceden planmış, kitlesel şiddet eylemlerini ifade etmek için kullanılmakla birlikte; çoğu azınlık olan, diğer gruplara karşı benzer olaylar için de kullanılmıştır.

Putsch: Munich Putsch'u olarak da bilinir. Hitler 1923 yılının Kasım ayında hiperenflasyon krizinin yarattığı koşulların bir hükûmet darbesi yapmak için uygun olduğuna karar verdi. Ama darbe girişimi başarısız oldu. Bu Hitler'in kariyerinde bir dönüm noktasıydı.

Röhm, Ernst Julius (1887-1934): Alman ordusunda subay ve Nazi hücum kıtalarının (SA) önde gelen kurucularından ve komutanlarından biri. Hitler'le farklı düşüncelere sahip olduğu için Nazilerce öldürüldü. [Soyadı İngilizce'de "Roehm" olarak yazılır. Metnin Türkçe çevirisinde özgün yazılışını kullanıldı.]

Salzkammergut: Avusturya'nın güneyine bir bölge.

Schloss [*Schloss Nuremberg*]: şato, kale.

Schuschnigg, Kurt von (1897-1977): Avusturya başbakanı. 1932-34 arasında adalet ve eğitim bakanı olarak hizmet etti. Dollfuss'un öldürülmesinden sonra başbakan oldu. Benito Mussolini'nin desteğini yitirdiği 1937'ye kadar Nazi Almanyası'nın Avusturya'yı yutmasını engellemeyi başardı. Şubat 1938'de Hitler, Avusturyalı Nazi lideri Arthur Seyss-Inquart'ı kabinesine almaya zorladı. Mart'ta Alman birlikleri sınırda birikmeye başlayınca Seyss-Inquart başbakan oldu ve birlikler direnişle karşılaşmadan ülkeye girdi. 1945 yılına kadar Nazi'lerin tutsağı olarak kaldı ve 1947'de ABD'ye yerleşti.

Schutzstaffel: [sözcük anlamı koruma kademesi] SS'nin açılımı.

Sehr gut: çok iyi.

Seigheil: bir tür Nazi selâmı.

-strasse: cadde.

Sturmabteilung (*SA*): Nazi Partisi'nin kuruluş aşamasında SA'ların temel işlevi parti liderlerini korumak ve Komünist Kızıl Cephe gibi siyasal düşmanlarına saldırmak ve onları yıldırmaktı. Şiddet ve yıldırma politikasıyla SA'lar, Nazilerin önce Münih'te, daha sonra da tüm Almanya'da en güçlü siyasal grup haline gelmesini sağladı.

Sturmführer: SA komutanı.

Tod den Juden: Yahudilere Ölüm.

Volksgenosse: halkın yoldaşı.

İtiraf etmeliyim ki Ankara'nın efsanevî sahafı Turgut Baba çevirisini okumakta olduğunuz kitabı uzattığında, beni ilk cezbeden kitabın dış görünüşüydü. Kitap 128 sayfa olmasına rağmen oldukça kalındı. Siyah sert kapağını kaldırdığınızda ise neden bu kadar kalın olduğunu görüyordunuz. Her bir sayfa bugün kitap kapaklarının ciltlenmesinde kullanılan kartondandı. Kitabın İngiltere'de, 1939 yılında basılmış olması, kitabın iç baskısının neden kağıt yerine kartona yapılmış olduğunu açıklıyordu. Savaşın, diğer her şeyin yanı sıra kâğıdı da az bulunur bir metaya dönüştürdüğünü tahmin edebiliriz. Kitabın kapağında siyah zemin üzerine sarı harflerle "THE MAN WHO KILLED HITLER" yazılıydı. Harfler enli bir boya fırçasının darbelerine benziyordu. Kurmaca bir metinde bile olsa "Hitler'i Öldüren Adam"ın kim olduğunu ve bu işi nasıl yaptığını hâliyle merak ettim. Kitabın yazarı hakkında elimizde bilgi yok. Yazar adının yer alması gereken yerde "anonymous" ibaresi yer alıyor.

"Neden, sekiz kısa yıl önce, parlak bir bilim adamı şunları yazmıştı: 'Hitler etkileyici olmayan bir şahsiyet. Charlie Chaplin bıyığı ve manasız suratıyla Moravialı gezgin bir satıcıya benziyor. Halk hiçbir zaman Hitlerizm olarak bu tür bir patent aldatmacasını desteklemeyecektir.' Ne kadar ürkütücü bir ironi -'patent aldatmacası' şimdi mezarlıkları dolduruyor ve bir ulusun omurgasını kırıyor."

ISBN 9944-931-03-9
9 789944 931037

7 50L